

ЭХО

הז

תרגומי השירה הלירית מעברית לרוסית מאת אדולף גומן
Лирическая поэзия в переводе с иврита Адольфа Гомана

Лея ГОЛЬДБЕРГ

לאה גולדברג

СТИХИ

שירים

примечания переводчика

הערות של מתורגמן

adolf.goman@gmail.com

Лея ГОЛЬДБЕРГ

(1911-1970)

תוכן העניינים	Содержание
על לאה גולדברג	Краткая биографическая справка
יש רבות כמוני	Есть много таких же, как я
האחרת	Другая
מן הספר "טבעות העשן"	Из книги «Кольца дыма»
צל טבעת העשן	Кольца дыма тенью скользят по стене
אני ידעת פרוש המלה 'ערב'	При слове "вечер" в сердце боль и печаль
יש ריח פרי נרקב לאלה הימים	День пахнет словно плод гнилой
לתמונת אמא	К портрету матери
ימים לבנים	Белые дни
מהספר "שיבולת ירוקת-העין"	Из книги «Зеленоглазый колос»
א' פתיחה	1. Вступление
מהמחזור "סליחות"	Из цикла Молитвы о прощении ("Слихот")
א' באת אליי את עיניי לפקוח	1. "Только войдешь – я глаза открою"
ב' החודש ניחש על טרפי הבבונג	2. Решил календарь
עירי הגשומה	В моём городе дождь
כבד על עפעפינו העולם	На веки давит мира тяжкий гнёт
מהמחזור "ילדות"	Из цикла "Детство"
א' פתיחה	1. Вступление
אחרונים בשדה	Последние в полях
פזמון ליקינטון	Куплеты для горицвета
את תלכי בשדה	Ты по полю пойдёшь
מהספר "מביתי הישן"	Из книги «Из моего старого дома»
סיום ב', ג'	Эпилог
דו שים	Диалог
מן הספר "על הפריחה"	Из книги «О цветении»
על הפריחה	О цветении
העץ	Дерево
מחזור "סונטות אהב"ה "	Цикл «Сонеты любви» *
א' הייתי לי פאדמה ברוכה	1. Благословенной был ты мне землѣй

<u>2. Цвели в молчанье нашем, чувств полны</u> <u>3. Сегодня твоё детство без причины</u> <u>4. Погас над морем тусклый свет зари</u> <u>5. Всего один лишь день прошёл</u> <u>6. Печально птица что-то нам пророчит</u> <u>7. Внезапно мрак полнеба заволок.</u> <u>8. День встанет между нами, как стена</u> <u>Счастливый ад</u> <i>Из цикла «Песни любви из старинной книги»</i> <u>Бывало, тьма не разделяла нас</u> <u>Первая любовь</u> <u>Плач Одиссея</u> <i>Из песен о блудном сыне</i> <u>1. В дороге</u> <u>2. Дома</u> <u>3. По возвращении</u> <u>Если тьму своих страхов</u> <u>Завтра</u> <u>Осень</u> <i>Из книги «Утренняя молния»</i> <u>Молния перед утром</u> <u>3. Зеркало</u> <i>Из цикла « Деревья »</i> <u>1. С о с н а</u> <i>Из цикла "Короткие стихотворения"</i> <u>2. Под вечер дней моих</u> <u>3. В р е м я</u> <u>Песни конца дороги</u> <u>Цикл сонетов «Любовь Терезы дю Мён»</u> <u>1. То тяжкое проклятье, что несу я</u> <u>2. Я не хочу ночами видеть сны</u> <u>3. Когда бы ты меня в пустыню гнал</u> <u>4. Ах, гордость!</u> <u>5. Возможно, ты не так красив</u>	ב' קל המלים שמתו בדברי ג' היום אני את ילדותך זכרתה ד' ירח שב עטור הלל חמסין ה' רק יום חלף ולא יותר מיום ו' צפור אחת קראה קריאה נאשט ז' מטר מפתיע בשלהי ניסן ח' יום בו יקום בינינו כחומה הגיהנום המאושר משירי אהבה מספר עתיק הלא ידענו להקיץ ביחד האהבה הראשונה קינת אודיסאוס משירי הבן האובד א' בדרך ב' בבית ג' תשובתו אם תתן לי חלקי מחר סתיו מן הספר "ברק בבוקר" ברק לפנות-בוקר הראי ממחזור "אילנות" א' אורן ממחזור "שירים קטנים" ב' בערוב יומי ג' הזמן שירי סוף הדרך מחזור סונטות "אהבתה של תרזה די מון" א' קללה נמרצת זו שבה קללתי ב' איני רוצה כל לילה בחלום ג' ולו אותי גרשת למדבר ד' הגאנה! ה' אולי אינך יפה כל-כך
---	---

6. Нет, не ослеплена любовью

7. Мой тихий друг, часы прошли, как сон

8. Дождь струями натянут на окне

9. Из моего, из твоего окна

10. Ах, как был город наш красив в тот день

11. Слепая птица в сердце, точно в клетке

12. А что останется?

Он (Приди, невеста)

Из цикла "Сонеты в 13 строк"

1. Блаженны те, чей смех сквозь бури в море

Из песен моей любимой страны

Напев далёкой звезды

Сольвейг

Из цикла "Порывы бури"

5. На завтра

Из книги «Последние слова»

Дождь при солнце

К себе

Из цикла "Прогулка без имени"

1. Неделями по имени ко мне

Из цикла "Неверящему"

3. Только горы уже не спят

Ушли в мир иной

Новая весна на старый лад

Из цикла "Погнушались строители камнем"

2. Слезы более редки теперь

Мир судит холодно, не любя

Давно без любимых

6. Самая короткая дорога

3. Это не море

Восьмушка смерти

Остаток жизни

О вреде курения

ו' לא, לא הפתה אותי בסגורים
ז' שעות צרופות גם רגעים קטנים
ח' נימי הגשם כמיתרי פנור
ט' מחלוני וגם מחלונך
י' ה, מה יפתה ביום ההוא העיר
יא' בתוך לבי פלואה צפור עזרת
יב' מה ישאר?

הוא (בואי כלה)

ממחזור "שירי אהב"ה"

א' אשרי שחיוכם לבלב בסער

משירי ארץ אהבתי

פזמון הכוכב הרחוק

סולוויג

ממחזור "שברי סערה"

ה' למחרת

מספר "מלים אחרונות"

גשם בשמש

אלי

ממחזור "מסע ללא שם"

א' זה שבועות שאיש אינו פונה

ממחזור "למי שאינו מאמין"

ג' רק ההרים כבר ערים

הלכו לעולמם

אביב חדש נוסח ישן

ממחזור "אבן מאסו הבונים"

ב' הדמעות נדירות יותר

אין לי זכות חנינה בעולם

זה מכבר אין איש מחכה לי שם

הדרך הקצרה ביותר

זה לא הים

שמינית של מוות

שארית החיים

על נזק שבעישון

А завтра я умру	מחר אני אמות
Дополнение 20.11.2021	20.11.2021 תוספת
Далила	דלילה
Золушка	לכלוכית
Марионетки	מריונטות
Песнь ручья камню	נחל שר לאבן
На трёх вещах	על שלושה דברים
Испытание	נסיון
Домой	הביתה
Так мы расстались	נפרדנו כך
То день другой	לא זה היום
Из книги мёртвых	מספר המתים
Из моего дневника	מתוך יומני
Тогда от неё ещё пахло морем	אז הייתה לה
Той ночью	עם הלילה הזה
Я оттуда	אני משם
Гуси	האנזים
Ручей мой	נחל שלי
Золотая рыбка	דג הזהב
Три окна	שלושה חלונות

Краткая биографическая справка

ГОЛЬДБЕРГ Лея (1911 - 1970) — ивритская поэтесса, литературовед и критик. Родилась в Кёнигсберге.

Детство её прошло в России, юность — в Литве. Училась в университетах Каунаса, Берлина и Бонна. Первую поэму на иврите опубликовала в 1926г. В Тель-Авиве с 1935г. Л.Г. была участником группы поэтов-модернистов, руководимой А.Шлёнским. В том же году вышел первый сборник её стихов. Она работала учителем в школе, была членом редколлегий газет и журнала, лит.советником театра "Габима". С 1952г. возглавляла созданное ею отделение сравнительного литературоведения в Еврейском университете в Иерусалиме.

Вся поэзия Л.Г. создана в модернистском стиле, хотя и в традиционных формах; язык её прост, но образы и рифмы необычайно свежи, а эстетическая сложность и интеллектуальность в её стихах сочетаются с лирической тонкостью и искренностью. Она избегала больших социальных проблем, обращаясь к темам детства, природы, любви (особенно, неразделённой), старения, смерти. Её называли певицей женского одиночества.

На стихах Л.Г. выросли целые поколения израильских детей, у которых она всегда имела огромный успех. Детям посвящены более двадцати её произведений.

Многие стихотворения Л.Г. были положены на музыку и стали, по сути, народными песнями.

Л.Г. была большим знатоком мировой литературы, особенно – русской и итальянской. Важнейшие переводы Л.Г. на иврит – "Война и мир" Толстого, рассказы Чехова, пьесы Шекспира, поэмы Петрарки и Ибсена.

Лея Гольдберг

לאה גולדברג.

Есть много таких же, как я

יש רבות כמוני

Есть много таких же, как я, - одиноких, печальных.

Одна пишет стихи, другая торгует телом,

Третья лёгкие лечит в Давосе,

И все мы жадно пьём горечи чашу.

יש רבות כמוני: בודדות ונוגות,
האחת כותבת שירים, השנייה מוכרת בשרה,
השלישית מרפאה ראתה בדווס,
וכלנו שותות בצמא את הכוס המרה.

И все знаем:

В лучах увядающих утра осеннего

Есть исчезающая, как туман, мечта о поцелуе... Не для нас.

И все гадаем:

Что это за тепло всего мира в глазах матерей?

И нет с нами младенца.

И всех нас встречают двери заброшенных комнат

Холодной и тёмной тоской.

וכלנו יודעות:
בקרני בקר-סתו הנובלות
יש חלום-נשיקה מתאדה ועולה... לא אלינו.
וכלנו פותרות
חם-עולם בעיני אמהות,
ותינוק אין אתנו.
וכלנו פוגשות בפתחי חדרים עזובים
שממון אפל וקר.

И не всё ли равно –

Телом жертвовать, духом

Или медленно угасать на курортах Давоса –

ואחת היא –
להפקיר בשר או רוח,
או לגוע אט בבתי-מרפא בדווס –

Так велика эта чаша,
И столько в ней горечи мутной!
А от одиночества в жизни и от любви к ней спасения нет.

1932

Другая

Обидел меня, ушёл. И нет ему дела,
Что мне вечером оставаться горько одной.
В его сердце давно уже зрело:
Завтра дверь откроет к другой.

Я знаю её: молодая, гибкая мчалась
В быстром танце, сияя, – сама красота,
А в глазах голубых смеялась
Победительно пустота.

В зеркале: лоб морщинкой изрезан,
Рот широкий с усмешкой кривой.
Я только теперь поняла, почему он отрезал:
"Мне плохо с тобой!"

1933

Лея Гольдберг

Из книги «Кольца дыма»
Из цикла «Кольца дыма»

Кольца дыма тенью скользят по стене

Кольца дыма тенью скользят по стене,
К лёгким занавесям летят.
А часы, не узнав, удивляются мне:
Это чей так спокоен взгляд?

כֹּה גְדוֹלָה הַכּוֹס
וְכֵן רַב הַמִּשְׁקָה הַדְּלוּיָה,
וְיִמְאֵהֶבֶת-הַחַיִּים וּבְדִידוּתָם אֵין מָנוֹס.

הַאַחֶרֶת

הָעֲלִיבִי וַיֵּלֶךְ. לֹא אֶכְפֹּת
אִם נוֹגֶה אֲנִי וּבֹדְדָה הָעֶרֶב.
כָּבֵד פֶּתֶר לְבוֹ: יוֹם הַמַּחֲרָת
שְׁעָרִים יִפְתָּח אֶל הָאַחֶרֶת.

רְאִיתִיהָ מְרַחֶפֶת בְּמַחֹל:
צְעִירָה, גְּמִישָׁה וּמְנַצֶּחֶת
בְּמַבֵּט עֵינֶיהָ הַכָּחֵל
צֹחֶקָה שְׂמָמָה זֹרַחֶת.

בְּמַרְאֶה מוֹלִי – פֶּה רָחֵב וְמֶרֶץ,
עַל הַמִּצַּח קָמַט דֶּק נִמְתָּח.
רַק עֵתָהּ אֲבִין, מִדּוּעַ הוּא אָמַר:
"לִי לֹא טוֹב אֶתְּךָ".

לֵאָה גוֹלְדֶּבֶרֶג

מִן הַסֵּפֶר "טְבֻעוֹת הָעֵשֶׂן"
מִן הַמַּחֲזוֹר "טְבֻעוֹת הָעֵשֶׂן"

א

צֵל טְבֻעוֹת-הָעֵשֶׂן עַל הַקִּיר
עָף אֶל עֲדָנֹת וִילָאוֹת.
הַשְּׁעוֹן מִסְתַּכֵּל בִּי וְאֵינֶנּוּ מִכִּיר
אֶת פְּנֵי שְׁשֻׁטְקוֹ מְאֹד.

Задают вопрос, брови стрелок собрав:
"Эта, новая, ты ли, дочь,
Та, что завтрашний ужас хотела вчера
В пожелтевших зубах истолочь?"

По ошибке забрёл ко мне этот покой.
Лёг котёнком и спит, как дитя.
Его тень улыбается мне порой,
В кольцах дыма вдоль стен скользя.
1935

Лея Гольдберг

Из книги « Кольца дыма »
Из цикла « Кольца дыма »

При слове "вечер" в сердце боль и печаль

При слове «вечер» в сердце боль и печаль.
Теперь я знаю точно значение этого слова.
Ведь это час, когда закрывается дверь,
И только завтра откроется снова.

Вкруг светящейся лампы длинные тени сидят,
Проникая сквозь жалюзи окон моих;
То и дело бросают на зеркало беглый взгляд,
На лицо, что колеблясь там, смотрит на них.

Окна следят за мной с издёвкой в глазах.
Только лампа скорбит и размышляет, быть может:
« Вот сейчас они обе будут в слезах -
Эта, в зеркале, и та, что на неё похожа. »

גבוות מחוגים מורמות ותמהות
שואלות: "האת היא? האת?
האם לא רצית בשנים קהות
לכרסם יגון-מחרת?"

שקט זה הרובץ כחתול לרגלי,
בא אלי בטעות ויישן,
וצלו מחיה לי מארבעת כתלי
ממעוף טבעות העשן.

לאה גולדברג

מן הספר " טבעות העשן "
מן המחזור " טבעות העשן "

ב.

אני יודעת את פרוש המלה "ערב",
והיא נוסכת תוגה אל לבי המחרד,
כי זוהי השעה בה דלתי נסגרת,
והיא תפתח רק ביום המחרת.

מגיחים צללים בעד התריסים המוגפים
ויושבים במעגל סביב למנורה
ושולחים מדי רגע רמזים מרפרפים
לתמונתי המתנדנדת במראה.

והחלונות הלועגים מסתכלים בי ארפות.
רק המנורה המתאבלת מלמעלה
חושבת : " מיד הן תתחלנה לבכות –
זו שבמראה וזו הדומה לה ."

1935

Лея Гольдберг

Из книги « Кольца дыма »

День пахнет словно плод гнилой

День пахнет словно плод гнилой, сквозь листопад
Блестит слезой. В отчаянье, без силы
За тучею, впитавшей дождь и град,
Благословлявшая рука небес застыла.

Дрожат под ветром двери памяти. Порой
Пустой ларец наследства он на миг откроет.
И к девственным листьям устремлено перо
С забвения мольбой, в которой нет покоя.

Ни звука в сновиденьях ночи этой нет,
Слепой, как сосунок, что выбран для убоя.
И влажною ползёт личинкой свет
По ране темноты с зарёю.

1935

Лея Гольдберг

Из книги « Кольца дыма »

К портрету матери

Так спокоен портрет. Ты ж другая:
Смущена тем, что ты – моя мать, чуть горда.
Улыбаешься, глядя сквозь слёзы и уступая,
И ни разу не спросишь: "Кто?" Никогда.

לאה גולדברג

מן הספר " טבעות העשן "

* * *

יש ריח פרי נרקב לאלה הימים,
כבדי דמעה ועטופי שלכת,
מאחורי עבים חולי-גשמים
קפאה בקור-יאוש היד המברכת.

ורוח מרעידה דלתות הזכרון,
פותחת וסוגרה את עצבונות התהו,
ואל בתולי-הנר נמשך העפרון
לכתוב תפילת-שכחה, שלא תביא מרגוע.

יש חלומות-דממה באלה הלילות,
סומים כולד חיה נדון למאכלת,
ובבקרים על פצע חשכה
תולעת-אור לחה זוהלת.

לאה גולדברג

מן הספר " טבעות העשן "

לתמונת אמא

תמונתך כה שלוה. את אחרת:
קצת גאה ונבוכה על שאת – אמי.
מלוח בדמעה ובחיוך מותרת
ומעולם אינה שואלת: "מי?"

Каждый день, когда в доме я появлялась
И просила: "Дай!", ты давала, любя.
Никогда не сердилась, не удивлялась,
Потому лишь, что я – это я.

Детства боль моего помнишь лучше меня ты,
И душой своей чуткой ты знаешь давно:
С повзрослевшею дочерьюпустишь когда-то
Повзрослевшей печали отчаянье в дом.

Да, разбитой приду, на себя не похожей,
На груди твоей плакать не буду потом.
Ты поймёшь:
Тот, кто бросил меня, был тебя мне дороже.
И даже не спросишь: "Кто?"

1935

Лея Гольдберг

Из книги « Кольца дыма »

Белые дни

Горячие белые дни бесконечны, как солнца лучи.
Покой одиночества замер над ширью реки.
Распахнуты окна к лазури, но небо молчит.
Меж было и будет мосты высоки и легки.

И сердце смирилось с собою, неспешно толчкам ведёт счёт.
Ритм мерный его сделал мягче, спокойней скромней и добрей,
Оно, как младенец, что сам колыбельную песню поёт,
Раз мать замолчала, устав от забот и затей.

Как сердцу легка пустота ваша, тихие белые дни!

לא תמהת, לא רגזת, עת באתי אליך
מדי יום ביומו ואמרתי: "תני!"
את הכל הבאת לי כמו ידיך
רק מפני שאני – אני.

יותר ממני את היום זוכרת
את יגון-ילדותי, ונפשך כבר פתרה:
עת תבוא אליך הבת הבוגרת,
היא תביא את יאוש ותוגתה שבגרה.

כן. אבוא רצוצה ולא אשאל לשלומך.
לא אבקח בחיקך, לא אלחש: "אמי!"
את תדע:
זה שעזבני היה לי יקר ממך
ולא תשאליני: "מי?"

לאה גולדברג

מן הספר " טבעות העשן "

ימים לבנים

ימים לבנים, ארזים כמו בקיץ קרני-החמה.
שלבת-בדידות גדולה על מרחב הנקר.
חלונות פתוחים לרוחה אל תכלת-דממה.
גשרים ישרים וגבוהים בין אתמול ומחר.

לבבי התרגל אל עצמו ומונה במתינות דפיקותיו.
ולמתק הקצב הרך נרגע, מתפייס, מותר,
כתינוק מזמר שיר-ערשו טרם סגור את עיניו,
עת האם הלאה נרדמה ופסקה מזמר.

כל-כך קל לשאת שתיקתכם, ימים לבנים וריקים!

Глаза повторяют с улыбкою стрелок круги.
Давно перестали часы подгонять в нетерпенье они.
Меж было и будет мосты высоки и легки.
1932

Песня на музыку Шломо Йидова в его исполнении
на сайте <http://www.youtube.com/watch?v=OWyomIk8zWs>

Лея Гольдберг

Из книги «Зеленоглазый колос»

Вступление

Никогда не забыть, как мы шли с тобой полем, мой друг,
Как с бездонных небес журавли подавали нам голос,
Как средь тысячи спелых колосьев нам встретился вдруг
На тоненьком стебле зеленоглазый колос.

Путь широк был, мы шли не страшась, спотыкаясь порой.
Мы смеялись, готовые к смерти жестокой.
Если наши сердца не откликнутся радости самой большой,
То откликнутся боли высокой.

1939

Лея Гольдберг

Из книги «Зеленоглазый колос»

Молитвы о прощении
(«Слихот»)¹

¹ Слихот – молитвы о прощении грехов, произносимые в дни перед началом нового года – праздником Рош-а-шана.

הן עיני למדו לחיה וחדלו משכב
לזרז על לוח-שעון את מרוץ הדקים.
גשרים ישרים וגבוהים בין אתמול ומחר.

לאה גולדברג

מן הספר "שבולת ירוקת-העין"

א. פתיחה

לעולם לא נשכח, כי רגלנו דרכה בשבילים,
לעולם לא נשכח, כי עינינו טבלה בשמים,
כי צמחה במרחב הקמה, בין אלפי שבילים,
שבילת אחת דקה ירוקת-העין.

כי נתיבנו רחב והלכנו קלוקל ומעוד,
כי אהבנו לצחוק וקוינו לגוע –
אם לבנו איננו עונה לשמחה הגבוהה עד מאד,
הוא עונה לפאב הגבוה.

לאה גולדברג

מן הספר "שבולת ירוקת-העין"

פליחות

Только войдѣшь – я глаза открою

Только войдѣшь – я глаза открою.
Твоѣ тело мне – взгляд из зеркал и окон.
К филину ночь так приходит : за тьмою
Ясно видит все вещи сокрытые он.

Знаю я, как зовут ноготок и ресничку,
Волосок обнажённого тела любой.
И запах сосны – клейкий, с детства привычный –
Аромат это тела ночной.

Мои муки, как лодка, несутся в стремнине,
Белый парус влечёт в твою тёмную власть.
Дай же уйти мне, дай же уйти мне,
На берег прощенья упасть.

1938

Песня на музыку О.Лерера в исп. Й.Равиц
http://www.youtube.com/watch?v=jZ_8rSmLFwU/

2. Решил календарь

Решил календарь на ромашке гаданье
Испробовать, дни обрывая мои:
Муки, сиянье, нега, страданье –
Сон разрешится в пути.

Я, вздыхая, твои завязала ботинки,
Проводила без звука до двери тебя,
И, когда ты к ней шёл, то у каждой тропинки
Скорбь моя улыбалась, любя.

א

בָּאָת אֵלַי אֶת עֵינֵי לִפְקוּחַ,
וְגוֹפֶה לִי מִבֶּט וְחִלּוֹן וִירָאִי,
בָּאָת כְּלִילָה הַבָּא אֶל הָאֵח
לְהִרְאוֹת לוֹ בַּחֲשֶׁךְ אֶת כָּל הַדְּבָרִים.

וְלִמְדָתִי : שֵׁם לְכָל רִיס וְצִפְרָן
וְלְכָל שַׁעֲרָה בִּבֶּשֶׁר הַחֲשׂוּף,
וְרִים יְלָדוֹת – רִים דְּבֵק וְאֶרֶן
הוּא נִיחּוּם לִילוֹ שֶׁל הַגּוֹף.

אִם הָיוּ עֲנוּיִים – הֵם הִפְלִיגוּ אֵלַי.
מִפְּרִשֵׁי הַלֵּבָן אֶל הָאֶפֶל שְׁלִי.
תִּנְנִי לְלֶכֶת, תִּנְנִי לְלֶכֶת
לְכָרוֹעַ עַל חוֹף הַסְּלִיחָה.

ב

הַחֲדָשׁ נָחַשׁ עַל טְרַפֵּי הַבִּבְנֶה,
תִּלְשׁ אֶת יְמֵי וְזִרְקָם אֶל הַתְּהוֹם:
זֶהָר וְעֵנֶשׁ, צֶעַר וְעֵנֶג,
דֶּרֶךְ – פְּתִירוֹן הַחֲלוּם.

אֲזַ גִּנְחָתִי, קִשְׁרָתִי שְׂרוּכִי נַעֲלִיךְ,
לְיִתִּיךְ דְּמוּמָה עַד סְפֵי הַנְּמוּה.
וּבִדְרֶךְ אֵלַי, בְּכָל מִשְׁעוּלֶיךָ
לְבָלֵב יְגוֹנִי כְּחִיּוֹךְ.

Помня ложные клятвы от слова до слова,
Для тебя сохраняла всей жизни покой
И склонилась послушно в тот день, когда снова
Вернулся безгрешный, родной.

1939

Лея Гольдберг

Из книги «Зеленоглазый колос»

В моём городе дождь

Сады опустивши ветви стоят,
И ливня струя горяча.
Коснулся лица моего твой взгляд,
Как струн рука скрипача.

А там, на углу, звонко капли галдят,
В витрине томов гора.
Отражаясь в стекле, наши лица глядят:
Как будто брат и сестра.

Ты, правда, похож на меня сейчас,
Лишь светлей и серьезней черты.
Чудесный эскиз кем-то создан для нас:
Аллея, город и ты.

Мы на улице. Дождь просветлел, улыбнулся.
Мир, как сказка, прост и хорош.
Ворот поднят, ты к ветру лицом повернулся –
На утро моё похож.

1939

Лея Гольдберг

ואדע כל נדרי הבגידה שגזרת,
ואגרת ליך את שלות הימים.
והרכנתי ראשי הנכנע כשחזרת,
חזרת קרוב ותמים.

לאה גולדברג

מן הספר "שבולת ירוקת-העין"

עירי הגשומה

אנו ברחוב. והגשם חם.
הטו הגנים ראשיהם למטר.
נגע בפני מבטך החכם
כיד הכנר במיתר.

בקרן-זווית המלה חגיגית,
בחלון-ראנה – כריכות.
נעמוד, נסתכל, משתקפים בזגוגית
פנינו – פני אח ואחות.

הבקר אתה, באמת, דומה לי,
רק פנח יותר ובהיר.
בזגוגית – כרשום – כה שקוף ופלי –
אתה, ואילן, ועיר.

ואנו ברחוב. והגשם זרוח.
ועולם ממשל משלים.
צוארוןך המורם ופניך ברוח
הולמים את הבקר שלי.

לאה גולדברג

Из книги «Зеленоглазый колос»

На веки давит мира тяжкий гнёт

На веки давит мира тяжкий гнёт.
Потуплен взгляд, и плача больше нет.
На горизонте, в море тонет свет.
Напев допет.

Шеренга туч, как караван, шагает.
Молчанье, аркой выгнувшись, сияет.

Но мы с тобой спокойны быть должны.
Уходит день, и веки смежены.

1939

Лея Гольдберг

Из книги «Зеленоглазый колос»
Из цикла "Детство"

1. Вступление

Как звёзды могут во тьме любое найти окно,
Как день глядит в глаза, что сейчас открылись,
Как свет,
Так касание пальцев, с предутренним схожее сном,
Страх развеяло ночи, и песнь явилась
В веселье на свет.

Так проста,
Так проста и полна,
Как зелёный лужок, где тропинка в траве не видна,
Как кле-вер,

מן הספר "שבולת ירוקת-העין"

*

כָּבֵד עַל עֲפָעֵינוּ הָעוֹלָם.
רָאֵשֵׁנוּ שָׁח. בְּכִינוּ נֶאֱלָם.
נָחֵתָם הָאוֹר בְּפֶאֱתֵי הַיָּם.
הִזְמַר תָּם.

הוֹלְכִים עֲבִים. צוֹעֲדֵת הַשִּׁירָת
בְּדוּמִיָּה זֹרַחַת וּמְקַמֶּרֶת.

נִהְיָה שְׁלֹוִים, נִהְיָה שְׁלֹוִים מְאֹד.
הַיּוֹם פָּנָה. עֵינֵינוּ עֲצוּמוֹת.

לאה גולדברג

מן הספר "שבולת ירוקת-העין" מן המחזור "ילדות"

א. פתיחה

כְּמוֹ לוֹכְבִּים הַמוֹצָאִים אֶת הַדֶּרֶךְ לְכָל חֲלוֹן,
כְּמוֹ יוֹם הַמְצִיץ אֶל כָּל עֵין נִפְקַחַת,
כְּאוֹר,
אֲצָבְעוֹת שֶׁנִּגְעוּ בְּנִימַת הַחֲלוֹם הָאַחֲרוֹן
וְהָרַעִידוּ שְ�מִחָה, וַיִּמַּג הַפֶּחַד
וַיְהִי מִזְמוֹר.

כֹּה פְּשוּט,
כֹּה פְּשוּט וּמְלֹא,
כְּמוֹ אֶחָו יֶרֶק הַמְּסַבֵּק אֶת הַשְּׁבִיל הָאֲבוֹד

яг-нѣ-нок,
ро-са.

1939

Лея Гольдберг

Из книги «Зеленоглазый колос»

Последние в полях

На кру́ги свои ветер возвратился и затих,
И сумерки скользят, стерню скрывая.
Мы босы, мы ступаем молча,
Ведь мы
Последние в полях.

Мы видели, как солнца диск исчез,
Нам слышен скрип засовов врат небесных.
Лежит свободно, обнажённо поле.
Усталый, стадом брошенный козлёнок -
Ушла с зарёй на запад борозда.

Разлился широко по полю жатвы дух,
Роса глубóка,
Шаг наш отрешён.
Ведь мы —
Последние в полях.

1939

Лея Гольдберг

Из сборника «Ребекка Гвили»

Куплеты для горицвета

וטל

ותלתן
וטל

לאה גולדברג

מן הספר "שבולת ירוקת-העין"

אחרונים בשדה

על סביבותיו חזר הרוח וירגע.
גולשים הדמדומים עלי ספיה.
צעדינו יחפים ושקטים
כי אנו
אחרונים בשדה.

ראינו את השמש כי באה,
חרקו בריחים בשערי רקיע,
עירם, חפשי, שכב השדה.
כגדי-עזים אשר נשכח מעדר
הלכה המענית מערבה.

הנה ניחוח הקציר גאה מאד.
הטל עמק.
צעדינו נזירים.
כי אנו —
אחרונים בשדה.

לאה גולדברג

מן הקובץ "רבקה גווילי"

Каждой ночью месяц смотрит с высоты
На проросшие за день в саду цветы.
Там на клумбе горюцвет надел жёлтенький берет.
Каждой ночью месяц смотрит с высоты.

Говорит тихонько месяц облакам:
«Дайте капельку воды своей садам,
Но чтоб только горюцвет не испортил свой берет.»
Так сказал тихонько месяц облакам.

Дождь пришёл, в моё окошко постучал,
И в саду напев весёлый зазвучал.
И ответил горюцвет, что погоды лучше нет,
Если дождь в моё окошко постучал.

Завтра все мы соберёмся утром тут
Посмотреть, как наши цветики растут.
И, увидев горюцвет, сын споёт ему куплет.
Очень весело, наверно, будет тут.
1940

Песня на музыку Р.Гвили в исполнении Э.Офарим на
сайте <http://www.youtube.com/watch?v=V4b-mIgSyv0>

Лея Гольдберг

Из книги «Ты по полю пойдёшь »

Ты по полю пойдёшь

Надо ждать. И придут
Ещё милости дни

פזמון ליקינתון

לילה לילה מסתכלת הלבנה
בפרחים אשר הוצו בגנה,
בציצי ה'קינתון בגגנו הקטן
לילה לילה מסתכלת הלבנה.

ואמרת הלבנה לעננים
תנו טפה ועוד טפנת לגנים
שיפרח ה'קינתון בגגנו הקטן
כה אמרת הלבנה לעננים.

בא הגשם וצלצל בחלונני
שר נגון עליז לפרח בגני
וענה ה'קינתון בשמחה ובששון
למטר אשר צלצל בחלונני.

ומחר נצא כלנו אל הגן
ונראה שם את הפרח הלבן,
ולכבוד ה'קינתון בני ישיר את הפזמון
ושמחה גדולה מאוד תהיה בגן.

לאה גולדברג

מן הספר " את תלכי בשדה "

את תלכי בשדה

האמנם, האמנם

И прощенья, наверно.
Ты по полю пойдёшь
Так, как детям дано лишь шагать.

И босые ступни
Будут гладить тебе
Нежно листья люцерны,
Колосками жнивья
Будет сладкой щекоткой ласкать.

Иль настигнет тебя
Дождь и, иглами капель играя,
Освежит тебя, радость даря,
Что сильнее и нет.
Ты по полю пойдёшь, и в душе
Вдруг покой засияет,
Как на кромках вокруг облака свет.

Будешь, будешь вдыхать
Воздух пашни весенней,
Где запахи выются
И где золото солнца
Можно в зеркале луж отразить.

Так просты будут вещи,
Проста будет жизнь,
Что их можно коснуться
И что можно любить,
И что можно, что можно любить.

Ты одна это поле пройдёшь.
Не сожжёт тебя душный
От пожаров и крови
Ветер дальних путей.
Сердцем честным чиста

עוד יבואו ימים
בסליחה ובחסד
ותלכי בשדה,
ותלכי בו כהלך התם .

ומחשוף, ומחשוף
כף רגלך ילטף
בעלי האספסת
או שלפי שיבולים
ידקרוך ותמתק דקירתם .

או מטר ישיגך
בעדת טיפותיו הדופקות
על כתפיה, סזך צוארה
וראשה רענן .
ותלכי בשדה הרטוב
וירחב בך השקט
כאור בשולי הענן.

ונשמת, ונשמת
את ריחו של התלם,
נשום ורגוע
וראית את השמש,
בראי השלולית הזהוב.

ופשוטים, ופשוטים
הדברים וחסים,
ומותר בם לנגוע
ומותר לאהוב,
ומותר ומותר לאהוב.

את תלכי בשדה לבדה,
לא נצרכת בלהט
השרפות בדרכים שסמרו
מאימה ומדם.

Снова будешь скромна и послушна,
Как одно из полей, как один из людей.
1943

Песня на музыку Хаима Баркани в исполнении
Хавы Альберштейн на сайте
<http://www.youtube.com/watch?v=ODXEo2vwOxg>

Лея Гольдберг

Из книги «Из моего старого дома»

Эпилог

2

Ушла, и вернуться нет силы,
И не хочу вспоминать.
Ведь то, что тогда не любила,
Любимым вдали может стать.
Мир, в котором можно лишь было
Расцветя увядать, замерзать.

В сладких грёзах воспоминаний
Серой родины пустота -
Городок, застрявший в бурьяне,
И тоскливых суббот долгота,
Страх, родившийся в юности ранней
И застывший в душе навсегда.
В сладких грёзах воспоминаний
Всё, чего не имела тогда.

Я нашла себе землю другую,
Ветры след мой давно замели,
Но сегодня я, втайне тоскуя,

וביזוֹשׁר לָבֵב שׁוֹב
תְּהִי עֲנוּוָה וְנִכְנָעוּת
כְּאַחַד הַדְּשָׁאִים, כְּאַחַד הָאֲדָם.

לאה גולדברג

מן הספר "מביתי הישן"

סיום

ב

הִלַכְתִּי מִשֶּׁם וְלֹא שָׁבֹתִי,
אִף לֹא רָצִיתִי לָשׁוּב.
עָבְרִי אֲשֶׁר לֹא אֶהְבֹּתִי
שׁוֹב נְהִיָּה עָבְרִי הָאֱהוֹב,
בְּעוֹלָם אֲשֶׁר עֲזַבְתִּי,
בְּשָׁלְגִים, בְּקִמְלָה, בְּלִבְלוּב.

בְּדַמְעַת זְכָרוֹנוֹת זֹרְחָת
הַמוֹלֶדֶת הָאֶפְרָה –
שִׁמְמוֹן הָעִיר הַנִּדְחָת,
שְׁבֻתוֹת שֶׁל מָרָה שְׁחוּרָה,
כָּל אֲשֶׁר הִקִּיפְנִי כִפְחָה
בְּלִילוֹת בְּהִיזוּתִי נֶעְרָה.
בְּדַמְעַת זְכָרוֹנוֹת זֹרְחָת
אֲבֹדָה נִשְׁאֵין לָהּ תְּמוּרָה.

הִלַכְתִּי לְאֶרֶץ אַחֶרֶת,
הַרוּחוֹת מָחוּ עֵקְבוֹתִי,

Жажду мёртвых поднять из земли.
Я ушла, гордясь и бунтуя.
К кому молитвы мои?

3

Казалось, время вдруг остановилось
И, как тогда, вновь расцвели сады
Иль листопада золотом покрылось
Пространство разом до краёв земли.

Как будто, впрямь, не рухнули надежды
И нам неведомо, что знаем мы сейчас.
Как будто, впрямь, стоит наш дом, как прежде,
И стол накрытый ожидает нас.

Что толку, если вспоминать мы будем,
Сквозь слёзы глядя друг на друга тут,
Всё то, что мы любили и что люди
Навек забытым иногда зовут.

Забытое, что ввек не позабудешь,
Потери, от которых не уйдёшь...
1944

Лея Гольдберг

Диалог

Он

Слов горечь тонет в бездне роковой -
В молчании. Любовь моя внимает:

היום בבוקר מִסְתַּתֶּרֶת
אֶיֶחָל לְתַחִית מֵתִי.
הֲלֹכְתִי גֵאָה וְכוֹפֶרֶת
וּמִי יִשְׁמַע תְּפִילוֹתַי?

ג

דְּמִיתִי, שֶׁהַזְמַן עֹמֵד מְלֹכֶת,
שְׁעוֹד עוֹמְדִים כְּאֵז בְּלִבָּוֶם
עֲצֵי תְפוּחַ, אוֹ גְּנֵי שְׁלֶכֶת
פוֹרְשִׁים כְּאֵז אֶת שְׁטִיחַ זְהָבָם.

כְּמוֹ לֹא נִחָרַב עָלֵינוּ עוֹלָמָנוּ,
כְּמוֹ לֹא נָדַע אֶת כָּל אֲשֶׁר נָדַע,
כְּמוֹ עוֹד עוֹמֵד בֵּיתָנוּ וּמְקוֹמָנוּ
שְׁלִחַן לֶבֶן עָרוּךְ לְסַעֲוֵדָה.

הַכֵּל, הַכֵּל, אֲשֶׁר אֶהְבְּנוּ פַעַם
חוֹלֵף בְּתוֹךְ עֵינֵיךְ הַלְחוֹת.
אֵל תִּסְתַּכֵּל בִּי כָּךְ, כִּי אֵין שׁוּם טַעַם
לְזִכּוֹר, מֶה שְׁקוֹרָאִים, הַנִּשְׁכָּחוֹת.

הַנִּשְׁכָּחוֹת שְׁאֵי אֶפְשָׁר לִשְׁכּוֹחַ,
הָאֲבֹדוֹת שְׁאֵין מִהֵן מִפְּלֹט -

לאה גולדברג

דו שיח

הוא

בְּשִׁתְּקוֹתָי שִׁקַּע כְּבִמְצוּלָה

Из дали, где нет эха, посылает
Мне твоё тело холод и покой.

Оно – чужбина для души больной.
Твой взгляд, как гладь речная, отражает
Лишь образ мой, что муки выражает,
А твоя ясность – дух угрюмый мой.

Краса твоя мой нищий дух являет.
Ты к одиночеству ведёшь вдвоём с тобой.

Она

Ударил по зрачкам твой яркий свет,
Огонь его все образы стирает,
Слепой пустыней тело окружает.
Передо мной стена, пути мне нет.

Я замкнута, меня мир отторгает.
Сгорая в одиночестве, свой прах
В стране чужой несу в своих руках.
Исчезнув, тело счастье обретает.

Но горе нам, кагда бы я потом
Вернулась к жизни, распростясь со сном,
И вдвое зоркой стала бы отныне,

Увидела, что нет живых кругом,
Лишь память о тебе, теперь чужом,
И на губах чуть тёплых вкус полыни.

1945

Лея Гольдберг

דברי המר. אהבתי קשבת -
ממרחבים אין הד אלי נושבת
שלות בשרך בלי חסד וחמלה.

גופך היה לי נכר וגולה.
ממבטה כמאגם חוזרת
תמיד אלי דמותי המתאכזרת
מצלילותך נפשי האפלה.

אביונותי- משפע ותפארת
את לי הדרך לבדידות כפולה.

היא

הגים אור. הכה על אישוני,
בשלהבתו כבתה כל דמות אחרת.
שמתיני ישימון ציה עזרת,
חומה בצורה הצבת בפני.

הנה אני סוגרת ומסגרת,
שרופת בדידות, אל מול עולם נכרי.
נשאתי בידי את עפרי
ובכלותי הייתי מאשרת.

אך אויה, אוי לשנינו אם היה
ומן האפר קמתי לתחיה
ונפקחו עיני לראות כפלים,

ולא נותר דבר קעת חיה
זולת זכרון דמותך הנכריה
וטעם לענה על השפתיים.

לאה גולדברג

Из книги «О цветении»

О цветении

Аврааму Бен-Ицхак

1

Покрылась клещевина в ночь цветов узором:
В тяжёлом пурпуре ярка и горяча
На чёрном бархате листвы в сетях забора.

Стада, на воле отдохнув, идут мыча
Домой. И небо облаков белейшую одежду
В сиянье синем сбросило с плеча.

Как свет в воде, исчезнет всё, что было прежде,
Чтоб ароматом свежим стать к началу дня.
Закат залил поля кармином нежным,

Как будто отдала покой им кровь моя.

1948

Лея Гольдберг

Из книги «О цветении»

Дерево

1

Вот дерево: растёт перед рекой —
Могучее, устав от бурь боренья,
Лишённое побегов и цветенья,
Склонилось ниц над мчащейся водой.

מן הספר "על הפריחה"

על הפריחה

לאברהם בן יצחק

א

פריחת הקיקיון אשר היתה בן-ליל
שני כבד וחס בשחור עלי קטיפה.
שדרה נשענת אל גדר של תיל.

הצאן אשר רגעו לעיפה
חוזרות אל הדירים. התכלת הרוקשת
הצניחה עב צחורה מעל כתפה.

כל זה יאבד אי-אז כאור נשבר באשד,
כל זה יקום לעד ברים בר ודמי.
ובשקיעה אדם ורף הדשא

כאלו הוא צמח משקט של דמי.

לאה גולדברג

מן הספר "על הפריחה"

העץ

א

ראיתי עץ פורע על נהר,
איתן ושבוע ימים וידוע-סער
אדיר מרגוע ושכול מיער
איכה סגד לזרם הנמקה!

Взросло сердце в нём с годов чредой,
Исполнилось сознательным смиреньем,
Любовью гордой, тихим примиреньем,
Так в клетке лев смиряется порой.

И бунты видело, и правые дела,
И горечь крови сладкий плод дала,
Перебродив и испытав метанья.

И лишь давным-давно седой поток
Его в цветенье тайном видеть мог
И полон был любви и состраданья.

1948

Лея Гольдберг

Из книги «О цветении»

Цикл «Сонеты любви» *

* Сумма числовых значений букв, составляющих слово "любовь" (לבוב), на иврите равна 13, что равно числу строк в сонете этого типа. Для 14-строчного сонета подходит слово "золото" (זלז) – вольный перевод примечания Л.Гольдберг

1. Благословенной был ты мне землѣй

Благословенной был ты мне землѣй,
Куда нога ступает не колеблясь
И где цветов богатство, скромность стебля
Взрастают без забот в среде родной.

За горе и безумства ты, родной,
Мне стал прощеньем, смыслом и наградой,

בְּחַבְיוֹנִי עֵתִים לְבוֹ בָּגֵר,
שְׁלֵם עִם הַשְׁפָּלָת-עֲצָמוֹ-מִדַּעַת,
עִם גָּאוֹה וְאַהֲבָה נִכְנָעַת
וְהַקְדָּמוֹת בּוֹ – לִישׁ בְּסוּגֵר..

וַיִּפְקֹד בְּמָרִי וּבַחֶק,
וּמֵר-דָּמוֹ הָיָה לְפָרִי מְתוֹק.
וַיִּסְעֶר כְּהִנָּה וְכִהֲנָה.

וְרֵק הַזָּרֵם שֶׁחִלַּף אִי-אֶז
רָאָה אֶת צְמִיחָתוֹ בְּכָאֵב וְרָז
וַיִּרְחֹם אוֹתָהּ וַיֵּאֱהָבֶנָּה.

לאה גולדברג

מן הספר "על הפריחה" מחזור "סונטות אהב"ה" *

* אהב"ה בגימטריה 13: והוא צורת סונט בן
י"ג שורות, כשם שזה"ב הוא כינוי לסונט בן
י"ד שורות
(הערת לאה גולדברג)

א

הָיִיתָ לִי כְּאֶדְמָה בְּרוּכָה
אֲשֶׁר עָלֶיהָ לֹא יִמְעַד הַצַּעַד,
כְּקֶרֶקֶע מִתְפַּחֵס בְּבִלִי דַעַת
צְנִיעוֹת גְּבֻעוֹל וְעֶשֶׁר הַפְּרִיחָה.

הָיִיתָ לִי כְּגִמּוּל וְכִסְלִיחָה
עַל שְׁגִיחוֹת דְּרָכֵי טְרוּפֹת הַצַּעַר,

И, как к ручью, припасть была я рада,
Колени преклонив перед тобой.

Меня омыл взгляд добрый скромный твой
Вселенной светом, словно щедрым ливнем.
Так листья освещаются росой.

Безоблачные дали ты открыл мне
И высь небес крылатых надо мной.

2. Цвели в молчанье нашем, чувств полны

Цвели в молчанье нашем, чувств полны,
Слова, что я в груди своей сжимала.
Восторг и муку близость тел рождала -
Подземный гул из самой глубины.

И в ямочке лица, в морщинке малой
Звучала исповедь, несла улыбка весть,
И телу моему твоё, как песнь,
В ночи немой, как музыка, звучало.

Как были чутки мы! Насколько слух острее,
Когда стихает буря! Нам казалось,
Что внятны каждый звук и смысл речей.

Боясь, что скоро станет всё ясней,
Замкнув уста, с тобою мы расстались.

3. Сегодня твоё детство без причины

Сегодня твоё детство без причины

כָּאֵל הַנַּחֵל בְּשִׁלְהִי הַיַּעַר
נִצְמַדְתִּי, כְּרַעְתִּי בְּצִלָּהּ.

וּמִכְבֹּךְ הַטּוֹב וְהַעֲנוּ.
הִרְעִיף עָלַי אוֹר־יָקוֹם קוֹרֶנֶת,
כְּאֶגֶל טַל זָעִיר עַל הָעֵנָף -

בּוֹ מְרַחֲקִים צְלוּלִים לֹלֵא עֲנַנֹת
וְגִבֵּה שֶׁל רִקְיעַ מְכֻנָּף.

ב

כָּל הַמַּלִּים שָׁמַתּוּ בְּדַבְרִי
פָּרַחוּ בְּשִׁתְּיָקֵתְנוּ הַנִּפְעָמֶת.
קִרְבַּת-גּוֹפּוֹת רוֹגֶשֶׁת וְאַלְמַת
הַמִּית מַעֲמָקִים שֶׁל בְּשָׂרִי.

הִיָּה וְדוּי בְּכָל גּוֹמָה וְקָמַט,
בְּכָל חִיּוֹךְ רֶפֶה הִיָּתָה בְּשׁוֹרָה,
וּלְגוֹפִי גּוֹפֶךְ אָמַר שִׁירָה
בְּדוֹמִית הַלִּילָה הַנּוֹשָׁמֶת.

מָה קְשׁוּבִים הִיְינוּ. כֶּךָ תִּקְלֹט
כְּשֶׁךָ סוּפָה אֲזַנְנוּ שִׁבְעֵתִים
כָּל צִלִּיל קֶטַן וּפֶשֶׁר הַקּוֹלּוֹת.

עַד שֶׁחֲרָדְנוּ כִּי הוֹסֵר הַלוֹט,
עַד שֶׁנִּפְרָדְנוּ חֲתוּמֵי שְׁפָתִים.

ג

הַיּוֹם אֲנִי אֶת יְלֻדוּתְךָ זוֹכֶרֶת

Как будто вижу вновь перед собою
И продолженье чувствую его я.
Оно мне – ствол, любовь моя – вершина.

Лишь образ матери твоей мелькает
В шуршащем шёлке старого покроя,
В тумане исчезает и порою
Загадку нежной грусти оставляет.

Но интонации её заметны
Сквозь голос мой, когда тебе желаю
"Спокойной ночи!" или в просьбе тщетной.

И в голосе моём, я замечаю,
Любовь её стыдливо проступает.

4. Погас над морем тусклый свет зари

Погас над морем тусклый свет зари,
Поднялся мутный месяц, жар сулящий,
И где-то там, на судне уходящем
Уже зажглись на мачтах фонари.

Какой тяжёлый вечер! Но постой!
Уходит наше судно от причала,
А мы на берегу стоим в печали,
Как дети, за перилами с тобой.

И сердцу тоже хочется отплыть,
С волной в скорлупке лёгенькой бродить,
Сияя, по морям и океанам.

Мы опечалены, но как сладка нам
Печаль, коль есть её с кем разделить.

כָּאֲלוֹ רְאִיתִיהָ בְּמוֹ עֵין,
כָּאֲלוֹ הִיא נִמְשְׁכֶת בִּי עֵדִין,
הִיא גָזַע לִי, אֶהְבֶּתִי – צְמֶרֶת.

רק דְּמוּת אִמָּךְ חוֹמֶקֶת וְעוֹבֶרֶת
בְּשִׁחּוֹר שְׁמֶלֶת הַמָּשִׁי הַמְרֻשָּׁשֶׁת,
בְּעֶרְפָּלִים אוֹבְדֶת, מִטְשֵׁטֶשֶׁת -
חֵידֵת עֲצָבוֹת רַכָּה וְלֹא נִפְתָּרֶת.

אך זֶה קוֹלָהּ אֲנִי עֵתִים שׁוֹמֵעַת
מִתּוֹךְ קוֹלִי: בְּבִקְשָׁה נוֹאֶשֶׁת,
בְּ"לֵיל-מְנוּחָה", בְּדֹאגָה נִכְנָעֶת

שׁוֹמֵעַת קוֹל אִמָּךְ וּמִנְחָשֶׁת
אֶת כָּל אֶהְבֶּתָּה הַמְבִיָּשֶׁת.

ד

יָרַח שָׁב עֲטוּר הַלֵּל חֲמָסִין,
וְיָם כָּהָה נוֹשֵׂא אֶת עַל הַשָּׁקֶט,
אִי-שָׁם, עַל הַסְּפִינָה הַמִּתְרַחֶקֶת
כָּבֵד הָעֵלּוֹ אוֹרוֹת הַפְּנִסִּים.

כָּבֵד הָעֶרֶב. אֵל תֵּלֶךְ, חֲכָה.
הַבֵּט: הִנֵּה הַפְּלִיגָה סְפִינָתָנוּ
וְאָנוּ עַל הַחוֹף עִם תּוֹגָתָנוּ
כְּתִינוּקוֹת צְמוּדִים לַמַּעֲקָה.

הַפְּלִיג לִבְנוֹ כְּעֵלָה נִדְּף,
עִם הַגָּלִים יֵצֵא לַנִּדְוִדִּיו,
שָׁם הוּא מְאִיר עַל סֶלֶסֶלֶת-הַקֶּצֶף,

וְאָנוּ עֲצוּבִים. מִה טוֹב הָעֶצֶב
עַתָּה כִּי אֶפְשָׁר לְהִתְיַצֵּב יַחְדָּיו.

5. Всего один лишь день прошёл

Всего один лишь день прошёл, окрест
Всё изменилось – цвет, ландшафт, погода.
Для нас привычна смена вех в природе,
Но с дрожью увидали красный лист.

Чужая речь нам слышалась с высот,
Где каждый миг лазурь свой смысл меняла:
Издёвку ли, надежду ль означала,
Намёк на радость, путь на эшафот?

Как мы с тобой посмели выйти в море,
Когда встают из бездны волн стада,
Предательски весёлых, чтобы вскоре

Облобызать нам ноги, но вода
Сотрёт наш след и память навсегда.

6. Печально птица что-то нам пророчит

Печально птица что-то нам пророчит,
От гнёта тишины тяжёл простор,
И слух и мысли наполняет хор
Воспоминаний о дожде и ночи.

Мы видим вновь всё то, что до сих пор
Нас волновало, шаг свой замедляем,
Вчерашний запах в платье ощущаем,
Забвенья страх нам застилает взор.

ה

רק יום חלף ולא יותר מיזם
ונשיתנו – מראה ודמות וצבע,
גם שהסכיננו לתמורות הטבע
חיכו ברטט אל עלה אדם.

בשפת סמלים זרה דבר הרום,
ופרושים רבים היו לתכלת:
מהבהבים בין לעג לתוחלת,
רומזים-חידוה, ומאימים - גרדום.

איכה העזנו אל הים לרדת,
לראות כיצד עולה על פני התהום
עדת גלים שוחקת ובוגדת

ללק רגליך תבקש בתם
ועקבותיך חיש תמחה עד תם.

1

צפור אחת קראה קריאה נואשת
במרחקים כבדי הדומיה,
ושוב היתה אצננו רוחה
מזכרונות הלילה והגשם.

ושוב, חוזרים אל כל אשר היה,
בקשנו להאט את צעדינו,
ריחות תמולים בקפולי בגדינו
ומול עינינו פחד הנשיה.

А перед нами роща, как скелет,
Деревья многие в ней повалила буря.
Сквозь бурелом сияет яркий свет.

Осенний ветер бродит там понуро,
Как юноша, когда любимой нет.

7. Внезапно мрак полнеба заволок.

Внезапно мрак полнеба заволок.
Средь лета ливень! Вечер наступает,
И мутным светом город освещает
Строй фонарей в дожде наискосок.

Останься, не спеши приблизить срок
Прощанья, дай надежде в сердце место!
Благословен тот час, когда мы вместе
Вдыхали летний дождь наискосок.

Нет никого вокруг нас. День ушёл,
И цепь огней сквозь тёплый пар мигает.
Их ветер, нежно дышащий, ласкает.

Сегодня влюблена я, сердце тает.
Сегодня я с тобой. Как хорошо...

8. День встанет между нами, как стена (сонет в 14 строк)

День встанет между нами, как стена,
Когда вся горечь чувств, что подавили,
Обида, что словами не излили,
Иль рана, что была нанесена,

עמדנו מול החרש האביון
אשר מרבית עציו שבר הסער
ואור צלול היה לו אפריון,

ורוח סתו בו משוטט כנער
השב בבדידותו מראיון.

ז

מטר מפתיע בשלהי ניסן.
שחום-זהבהב הערב בעירנו.
באור חור אומרים להאירנו
הפנסים בגשם מלכסן.

זו החדנה בלב לא תרסן.
אל תמהר, אל תמהר ללקת!
נזכר את השעה המברכת -
הגשם המפתיע בניסן.

מה טוב כי שנינו בודדים ברחוב.
שלשלת האורות המהבהבת
כל כך יפה ברוח הנושבת.

אני היום רכה ומאהבת,
אני אתך היום – כי טוב, כי טוב...

ח

(שיר "זה"ב)

יום בו יקום בינינו כחומה
כל עלבון קטן אשר שתקנו,
כל רגש מר אשר בלב חנקנו,
פגיעות אשר נשאנו בדםמה,

Иль взгляд презрительный (в нём всё – вина),
Сны безысходные, что нас томили,
Чужие люди те, что мы любили, -
Всё будет тёрн, репейник, белена.

Настанет день. Чужая и чужой,
Надежд лишённые, обмануты судьбой,
В глаза друг другу посмотреть не смея,

К тому, что было близко нам с тобой,
И к дню, что впереди, маня, синее,
Рванёмся... и столкнёмся с пустотой.

Лея Гольдберг

Из книги « О цветении »

Счастливый ад

1

За наши грехи в пустыне
Отныне и навсегда :
От древа познания вкусили
И от любви плода.

От жара и ревности сердце
Созрело до сроков всех –
Так горько оно, познание,
И так он сладостен, грех.

2

וכל מבט משפל יהיה אשמה
וחלומות רעים בהם נצרבנו,
ואהבות זרות אשר אהבנו -
דרדר וקוץ כל שעל אדמה.

ביום בו נעמד זרה מול זר
גזולי-עתיד ונבגדי-עבר -
איה תצמד עינינו הנואשת

אל כל אשר ידענו משכבר!
ואל היום בשלל צבעי הקשת
נושיט היד ולא נמצא דבר.

לאה גולדברג

מן הספר " על הפריכה "

הגיהנום המאשר

א

מפני חטאינו גלינו
לארץ חרבה
כי אכלנו מעץ הדעת
ומפרי האהבה.

ובארץ קנאה ולהט
לכבנו הבשיל בלא עת –
כי מרה מאד הדעת
כי מתוק מאד החטא.

ב

Среди краха, напастей,
Среди мести с грехом
Кровь наполнена счастьем,
Как жгучим огнём.

מחרבן, משלהבת,
מנקם, מאשם,
כמו אש הצורבת
האשך בדם.

Что пожар, что злодеи,
Что ружьё, бич врагов, -
Меткой Каина рдеет
На сердце любовь.

מול שרפה ומול רצח,
מול רובה ומגלב,
פאות קין על מצח
אהבה בלב.

Сквозь оковы воззвали
Дух и тело, любя :
Как мы благословляли
Ад счастливый, тебя !

יזעקו מכבליך
נשמה ובשר,
איר ברכנו עליך
גיהנום מאשר !

3

ג

Мы ночью умрём семикратно,
Семь раз мы воскреснем днём,
И к нам семикратно вернётся
Реальность ужасным сном.

שבועתים נמות בלילה,
שבועתים נקים ביום,
שבועתים תשוב אלינו
המציאות בחזון האים.

Раскаявшиеся блаженны :
Они не стоят, как мы, -
Отвергнуты ль, благословенны
По милости нашей любви ?

במקום שעומדים אנחנו
לא עמדו בעלי-תשובה,
הקללנו, הנתברכנו
בחסד האהבה ?

И жуткое счастье объемлет,
Влечёт нашу плоть, как магнит,
И чёрным огнём вожделенье
Во мраке ночи скорбит.

ונמשך פאל אבן שואבת
הבשר אל אשרו הנורא –
בליל עלטה דואבת
התשוקה שלהבת שחורה.

4

ד

Роза цветёт среди сада,

לעץ שחזר לפרח,

Древо в плодах опять.
Велел им Творец : « Будьте рады,
Что не дано вам знать ».

Но мы, больные познаьем,
Разумные так, что не скрыть,
Как красоту мироздания
Решились мы в сердце впустить ?

В мир чувств, ощущений, красок
Нас кто-то соблазном зовёт :
Для нас он, для нас он, для нас он –
Собранный в соты мёд !

И лишь для меня, несомненно,
Цвет розы и дерева плод.
У самого входа в геенну
В веселье сердце растёт.

1948

Лея Гольдберг

Из книги «О цветении»
Из цикла «Песни любви из старинной книги»

Бывало, тьма не разделяла нас

5

Бывало, тьма не разделяла нас,
Сон не стоял меж нами, как преграда.
Без страха и без ненависти рядом
Мы – тело к телу – просыпались враз.

לגן בעטור הוֹרְדִים
צוֹה הבורא לשמח
כִּי הֵם אֵינָם יוֹדְעִים.

אָבֵל אָנוּ חוֹלֵי-הַדַּעַת,
הַנְּבוֹנִים עַד אֵין לְהַסְתִּיר,
כִּיצַד בְּלִבֵּנוּ בּוֹקֵעַת
חֲדוֹת הָעוֹלָם הַבְּהִיר.

וּמִי מִפְתָּה אוֹתָנוּ
לִגְעַת, לְחוּשׁ, לְרֹאוֹת :
שְׁלֵנוּ, שְׁלֵנוּ, שְׁלֵנוּ
הַדְּבַשׁ בִּיעָרוֹת !

בְּשִׁבְלֵי חֲזָר וּפּוֹרָח
הָעֵץ וְהָרֵד אָדָם,
שֶׁתּוֹל לִבִּי הַשֶּׁמֶחַ
בְּפֶתַח הַגִּיהֶנוֹם.

לאה גולדברג

מן הספר "על הפריחה"
מחזור "משירי אהבה מספר עתיק"

*

ה

הֲלֹא יִדְעֵנוּ לְהַקִּיץ בִּיחָד
וְלֹא הַפְּרִיד בִּינֵנוּ הַחֲלוּם,
פְּקַחְנוּ אֶת עֵינֵינוּ אֶל הַיּוֹם
צְמוּדֵי-גּוּפוֹת בְּלִי מִשְׁטָמָה וּפְחַד.

Тебя я не теряла в ночи час.
Меж завтра и вчера – одно мгновение.
Чисты, наивны в нашем единенье,
И не стеснял нас утром солнца глаз.

Судьба решила, и в один из дней
Проснулись мы пристыжены, несмелы.
Смирненно я потупилась пред ней.

Но всё ещё рука в руке моей,
Та, что коснуться хрупких струн умела.
Теперь чужда и камня тяжелей.

1948

Лея Гольдберг

Из книги « О цветении »

Первая любовь

1

Осмеяна и так прекрасна,
И издалёка так мала
Из глуби памяти неясной
Вдруг первая любовь всплыла.

Развалин груды, пепел, пламя,
И кровь, и бездны, бездны дней
Легли меж школьными мечтами
И тяжкой зрелостью моей.

Блеск ожидания, как видно,
Убавил зренья остроту,
И черт простую миловидность

הלילה לא כרה בינינו תהום,
גשרנו גשר בין היום ואמש,
ולא ביש אותנו אור השמש
ואחדותנו טהרה ותם.

איכה ארע, אפוא, כי יום אחד
השכמנו נכלמים, זרים מדעת
גזרו של דין. השפילתי המבט

ובידי עודה מטלת יד
שבדברים שבירים השפילה געת –
והיא כבדה ונכרה לעד.

לאה גולדברג

מן הספר " על הפריכה "

אהבה ראשונה

א

פה חביבה וכה נלעגת
ומרחוק – כל כך קטנה
את שוב נשקפת לי מנגד,
אהבתי הראשונה.

עיי מפלת, דם ואפר,
שנים, שנים רובצות פתהום
בין חלומות של בית-הספר
ובגרותי כבדת היום.

האם עיני פלואות בצרה
התמוגגו בצפיה ?

Сочла я вдруг за красоту.

Не в нашу ль честь, не в честь тебя ли

В саду у нас в цветенья дни

Тогда каштаны зажигали

Высоких белых свеч огни ?

Той потрясённою не я ли

Была, познавшей хлад и зной,

В тот час, когда снежинки пали

На поцелуй последний твой ?

Как повзрослели мы в дороге !

С тех пор и ты, быть может, нёс

От снега на губах ожоги

И тающие льдинки слёз ?

1948

Лея Гольдберг

Из книги « О цветении»

Плач Одиссея

В Аид Одиссей сошёл, устав от скитаний,

Увидеть своих друзей, мечом поражённых.

Их тени бесплотные он встречает у входа,

Тиранит память его крик их предсмертный...

Как пали герои!²

Всадник с конём полегли на поле боя,

В чёрном потоке их кровь слилась едином

С жалобным голосом вдов, с бряцаньем меди,

האם לך, יפה-התאר,
הוספתי נוי בהזיה ?

הלכבודך, הלכבודנו
הדליקו כל הערמונים
בימי תפרחת בגננו
נרות זקופים ולבנים ?

והאני היא המבהלת
מעז של להט וצנה
עת כי יורדים פתותי-השלג
על נשיקתך האחרונה ?

איכה בגרנו בינתיים !
הגם אתה מאז תשא
צריבת השלג על שפתים,
דמעת-הכפור הנמסה ?

לאה גולדברג

מן הספר " על הפריחה"

קינת אוֹדִיסֵאוֹס

שבע נדודים ירד אוֹדִיסֵאוֹס שאלה
לדרוש בשלום ידידים הרוגים לפי חרב.
צללי רעים חללים ברכוהו בשער,
זעקת מותם ובכים אָזְנוּ זוכרת –
איך נפלו גבורים!

איש וסוסו נפלו בשדה הקטל.
דם בהמה ואדם – פלגי שחור נשפכו.
קול קינת אלמנה וצילצול מתכת

² Из плача Давида по Саулу и Ионатану ("Книга Пророков", Шемуэил II, 1)

С грохотом рухнувших стен, с сиротским плачем.
Гóре несчастным очам, что смерть узрели,
Гóре безмолвным устам, «воды!» просящим!..
Как пали герои!

Запахом тленья влеком кружит стервятник,
Между умерших живой – стократ одинок он.
В мрачном Аиде у вас прошу прощенья:
Лопнули брони и мы бежали, спасаясь.
Знаком позора на лбу моём – гибель друга,
Знаком позора на лбу каждый живой помечен.
Тиранит память мою крик ваш предсмертный...
Как пали герои!

1948

Лея Гольдберг

Из книги «О цветении»
Из цикла "Песни о блудном сыне"

1. В дороге

А в дороге сказал ему камень:
"Как больной, ты ступаешь с трудом.
Как же ты, - спросил его камень, -
Возвратишься в забытый свой дом?"

И в дороге заметило поле:
"Спотыкаешься ты, как слепой.
Как же ты, - удивилось поле, -
В одиночку вернёшься домой?"

Не признали дорожные вехи
В странном путнике своего,
И торчали дорожные вехи,

בְּכִי יְתוּמִים וְנֶפֶץ חוֹמָה נִהְרָסָה.
אוֹי לְעֵינַיִם קְמוֹת לְקִרְאֵת הַמָּוֶת,
אוֹי לְשִׁפְתַיִם אֲלֻמוֹת – "הַשְׁקוּנִי מִיָּם!"
אֵיךְ נָפְלוּ גִבּוֹרִים!

עַל צַחְנָה וְרִקְבָּה מְעוּף הָעֵיט.
בֵּין הַמֵּתִים בּוֹדֵד הָחַי שִׁבְעָתִים.
אֶת סְלִיחַתְכֶם בִּקֵּשׁ בְּאֵתִי שְׁאוּלָה,
כִּי נִשְׁבַּר, נֶפֶץ הַפַּח וְאַנְחָנוּ נִמְלֻטָנוּ.
אוֹת הַקָּלוֹן עַל מִצְחִי מוֹתוֹ שָׁל רַע,
אוֹת הַקָּלוֹן עַל מִצְחִי חַיִּי מִנְּגֵד,
קוֹל זַעֲקַת מוֹתְכֶם אֶזְנִי זוֹכֶרֶת.
אֵיךְ נָפְלוּ גִבּוֹרִים!

לאה גולדברג

מן הספר "על הפריחה"
מן המחזור "משירי הבן האובד"

א. בְּדֶרֶךְ

וּבְדֶרֶךְ אָמְרָה לוֹ הָאֶבֶן:
פְּעֻמֶּיךָ כְּבָדוּ כָּל כָּה.
הָאֵתָה – אָמְרָה לוֹ הָאֶבֶן –
תַּחֲזוֹר לְבֵיתְךָ הַנִּשְׁכָּח?

וּבְדֶרֶךְ אָמַר לוֹ הַשִּׁיחַ:
קוֹמְתֶךָ שִׁחָה מְאֹד,
אֵיךְ תִּגְיַע – אָמַר לוֹ הַשִּׁיחַ –
אֵיךְ תִּגְיַע הַלּוֹךְ וּמַעוֹד?

וְעַמְדוֹ צִיּוֹנִי הַדֶּרֶךְ
לֹא הִכִּירוּ בְּאִישׁ הָדָר,
וְהָיוּ צִיּוֹנִי הַדֶּרֶךְ

Как репейник, кололи его.

Ключ в дороге сказал: "Плохо дело!
Губы сухи и красны глаза".
Сын к воде склонился всем телом,
Догоняла слезу слеза.

2. Дома

Сказала сестра: "Я забыла".
"И знать," – сказал брат, – "не хочу".
Невеста, вздохнув: "Я простила".
А отец: "Никогда не прощу".
Мать подумала у окна:
"Как дорога домой длинна!"

Сказала сестра: "Буря воеет".
Сказал брат: "Да, ветер гудит".
Невеста: "Кто ж двери откроет?"
"Не открою". – Отец говорит.
Мать без слов внимала ветрам:
"Как же холодно, Боже, там!"

Сказала сестра: "Мы все дома".
А брат: "Дайте ж есть, наконец!"
Невеста вздохнула: "Готово".
"Вот и славно!" – Закончил отец.
Мать молчала: "Раз нет гостей..".
И нарезала пять ломтей.

Сестра лишь чуть-чуть откусила,
Брат ломоть свой в вино макал,
Невеста хозяйку хвалила,
А отец молча ел и вздыхал.
Встала мать, убрала со стола,

מזדקרים ודוקרים כדרך.

ובדרך קראה לו העין:
שפתיך יבשו בצמא!
ויכרע וישת מן המים
ודמעה נגעה בדמעה.

ב. בבית

אמרה האחות: "אני שכחתי".
"אינני זוכר". – אמר האח.
אמרה הכלה: "אני סלחתי".
אמר האב: "אנכי לא אסלח".
והאם עמדה בחלון ושתקה:
הוי, איזו דרך ארצה!

אמרה האחות: "הסופה מיללת".
"הרוח נושבת". – אמר האח.
אמרה הכלה: "נעולה הדלת".
אמר האב: "אנכי לא אפתח".
והאם עמדה ודבר לא אמרה:
רבון העולם, איזו רוח קרה!

אמרה האחות: "חמשה אנחנו".
"נשב ונסעד". – אמר האח.
אמרה הכלה: "השלחן ערכנו".
אמר האב: "כי יאה לנו כף".
והאם דומם הספין נטלה
לחמש פרוסות פרסה החלה.

אכלה האחות את פתה כזית,
בין טבל את פתו האח,
שבחה הכלה את עקרת-הבית,
אכל האב ונאנח.
אז קמה האם, הכלים אספה

В бурю дверь открывать пошла.

3. По возвращении

Не безвиновен, не честен, и слова
В оправдание негде взять,
На пороге жилища родного
Ниц лежал, не решаясь встать.

"Я стократно шёл за грехами
И стократно Бога хулил,
И свидетель – небо над нами,
Что всегда я неправым был.

И свидетель – небо над нами,
Что во всём повинен один,
Что предавшим явлюсь пред вами,
Что я всё ещё блудный сын.

И сестра со слезой во взгляде
Вышла, голову наклонив.
И молчала невеста рядом,
На груди ладони скрестив.

Брат не вышел к нему из дома,
Побороть презренья не мог
И смотрел на брата угрюмо,
Ниц упавшего на порог.

Только мать подошла поспешно,
И сияло лицо из морщин:
"Будь ты праведен или грешен,
Лишь бы ты возвратился, сын.

За бессчётные ночи бденья

ותפתח את הדלת לסופה.

ג. בתשובתו

לא זכאי, אף לא נקי-כפים,
והלב לא חזר בתשובה –
ויכרע על הסף אפים,
וישכב ולקוים לא אבה.

"שבועתים מעלתי המעל,
שבועתים חללתי השם,
ועדים השמים ממעל,
כי תמיד הייתי אשם.

ועדים השמים ממעל,
שדבק בבשרי החטא,
כי אשוב ואמעל המעל,
כי עודני הבן האובד".

האחות בפתח הדלת
ראש השפילה, מחתה דמעה,
הפלה בפתח הדלת
את ידיה פכרה בדממה.

והאח בבית פנימה
לא יצא לקראתו, לא קרב,
ויבט מן הבית פנימה
אל אחיו השוכב על הסף.

רק האם נשאה את פניה
ופניה היו קורנים:
"הינו-הך אם צדיק או פושע,
ובלבד שחזרת, בני.

Не простит отец до конца.
Встань и слушай благословенье
В гневе любящего отца".

1948

Лея Гольдберг

Из книги «О цветении»

Если тьму своих страхов

Если тьму своих страхов делить согласишься со мной,
Может станет светлей мне чуть-чуть.
Если тяжкий свой гнёт переложить на плечи мои,
Может станет мне легче чуть-чуть.
Если свой одиночества холод сольёшь с моей стылой тоской.
Может станет теплей мне чуть-чуть.

Как деревья весну своих почек творят
На снегу,
Твою боль я приму, словно дар,
И печаль пережить помогу.
Я их в крепкие руки приму.
Не споткнусь, сберегу.
Я смогу.

1948

Лея Гольдберг

Завтра

3.

Может, завтра не будет красивей меня,

לְעוֹלָם לֹא יִסְלַח אָבִיךָ,
לֹא סְלִיחוֹת הוּא אָגֵר בְּלִבּ.
קוֹמָה, בְּנִי, וְקַבֵּל מֵאָבִיךָ
אֶת בְּרַכַּת חֲרוֹנוֹ הָאוֹהֵב".

לאה גולדברג

מן הספר "על הפריחה"

*

אִם תִּתֵּן לִי חֶלְקִי בְּאִמַּת מַחְשָׁפֶיךָ
אוּלֵי יֵאוֹר לִי מַעֵט.
אִם תִּפְרֹק עַל כֶּתֶפִי אֶת כְּבֹד עֶלְךָ מַעֲלִיךְ
אוּלֵי יִקַּל לִי מַעֵט.
אִם תָּבִיא אֵלַי כְּפוֹר עֲזָבוֹתַי אֶת צָנֹת בְּדִידוּתְךָ
אוּלֵי יַחֵם לִי מַעֵט.

כְּמוֹ עֵץ בְּשִׁלְגָיו, הַנוֹצֵר אֶת אָבִיב נֶצְנוֹ
בְּקֶרֶה,
אֶעֱמֵד בְּפִתְחֵי יְגוֹנֶיךָ.
וְהִיא מְכַאוֹבְךָ לִי תִשׁוּרָה.
בְּיָדַי טוֹבוֹת אֲשָׁאֲנוּ.
לֹא אָפֵל, לֹא אֶכְרַע –
אֵל תִּירָא.

לאה גולדברג

מחר

3.

В зрачке твоём чёрном отражусь луной.
И увидят глаза твои: нет красивей меня,
И сияет лоб мой,
Как вода под луной.

Может, завтра я буду опять молодой.
Засияет ярко моя любовь,
А твоя любовь
Будто вернулась с чужбины домой.

Ах, как рад он чужбину забыть!
Завтра, когда на радость душе моей...
Завтра, когда на радость душе моей...
Завтра, может быть.

1949

Лея Гольдберг

Из книги « Утренняя молния »

Осень

Стихает средь рощи и гаснет
Шорох далёких шагов.
Не ожидай понапрасну :
Любви не найду новых слов.
Горький вкус на губах,
Нету проку в речах,
Любви не найду новых слов.

Ветер пронзительно воет,
Осень веткой скрипит сухой.
Никогда нам не будет покоя :
Смерть коснулася рощи рукой.

אולי מחר אני אהיה יפה מאד
ובשחור אישוריך אהיה לבנה ,
ותראינה עיניך, כי אני יפה מאד
ומצחי טהור
כאור הלבנה .

אולי מחר אני אהיה צעירה מאד
ואהבתי מאירה מאד ,
ואהבתך
כמו חזרה מנכר לביתיך .

הה, מה טוב לו לשוב מנכר .
מחר, שאהבה נפשי ,
מחר, שאהבה נפשי ,
אולי – מחר

לאה גולדברג

מן הספר " ברק בבוקר "

ס ת י ו

מהד צעדי לא נותר עוד
גם רחש עמום בחרשה,
אל תצפה כי אמר עוד
מלת-אהבה חדשה.
על שפתי טעם מר,
לא אמר, לא אמר
מלת אהבה חדשה.

ברוח הסתיו חורקת
על העץ זמורה יבשה.
לעולם לא יחזר השקט,

Не вернутся к нам, нет,
Ни напев тот, ни свет —
Смерть коснулася роци рукой.

Но прими, - исцеляя, прощая, -
И крылом меня хрупким укрой,
Пока бьются сердца, замирая
В ожидании вести благой.
Но вернётся ль наш час ?
Сердце ждёт и сейчас
Хоть обрывка той вести благой.

1955

Лея Гольдберг

Из книги «Утренняя молния»

Молния перед утром

Заря и молния вдруг свет на свет сошлись —
Два мощных рыцаря в блестящих латах.
Из ножен темноты оружие рвётся ввысь,
Их громы издали приветствуют раскатом.

Сгустились тучи, горизонт исчез.
Нет милости, нет в небесах пощады,
И молния летит заре наперерез
Под свист разящих струй и грохот ада.

Так день родился, начал жизнь свою.
Сверкает свет, как острый меч в бою.

1955

יד המות נגעה בחרשה.
לעולם לא יחזר
המזמור והאור,
יד המות נגעה בחרשה.

הכניסני דויה ואלמת
תחת כנף סליחתך השבורה
כל עוד בלבנו פועמת
צפיה חרישית לבשורה.
הנחיה, הנשוב ?
והלב עוד קשוב
לאחרון פעמי הבשורה.

לאה גולדברג

מן הספר "ברק בבוקר"

ברק לפנות-בקר

ברק ונשחר. אור פגע באור.
שני אבירים הנלחמים בסוף.
נשלף הנשק מנדני השחור
ורעמים הריעו מאפסים.

ענן אפל ואפק שחרב —
לא רחמים וחסד בשמים.
ושוב ברק ונשחר בדוקרב
לקול שריקה של סילוני המים.

כך יום נולד. והוא החל לחיות
באור לוחם, בחרב פיפיות.

Лея Гольдберг

Из книги «Утренняя молния»
Из цикла "Неодушевлённая природа"

3. Зеркало

В глубинах зеркала возник
Лица и книги новый лик.
В глубинах плоскости пустой
В нам чуждом отражение света
Всё обретает смысл иной.
Не так ли песни моих книг?

Зеркально отражён, возник
Лица и книги новый лик.
В печатном тексте, в буквах слов
И в простоте заглавий слито
Противоречье двух основ,
Двух истин – видимой и скрытой,
Поэтов с зеркалом конфликт.

1955

Лея Гольдберг

Из книги « Утренняя молния »
Из цикла « Деревья »

1. С о с н а

Здесь не услышишь кукованья звук,
Здесь шапку снега дерево не носит,
Но под густою тенью этих сосен
Всё моё детство оживает вдруг.

לאה גולדברג

מן הספר "ברק בבוקר"
מן המחזור "טבע דומם"

ג. הראי

עמק בתוך הראי הוא חי –
המשך פני, המשך ספרי,
עמק בשטח המלטש,
באור שקריותו אחרת
נלנה אליו פרוש חדש.
הקה הוא חי בתוך שירי?

הפוך בתוך הראי הוא חי –
המשך פני, המשך ספרי.
האותיות על הספרים
בפשטנות של כל כותרת
נהפכות לכתב-סתרים.
אמת נודעת ואחרת,
אמת הראי והשרים.

לאה גולדברג

מן הספר " ברק בבוקר "
מן המחזור " אילנות "

א. ארן

כאן לא אנשמע את קול הקינה,
כאן לא יחבש העץ מצנפת שלג,
אבל בצל הארנים האלה

«Жил-был...» – звенят иголки сосен. Той порой
Я родиной звала снегов равнины,
Зеленоватый лёд поверх стремнины,
Язык напевов той земли чужой.

Лишь птице перелётной, может быть,
Висящей между небом и землёю,
Двух родин боль дано так ощутить.

Была я дважды веткой молодою,
И с вами, сосны, вырастала я.
В двух разных почвах корни у меня.

1955

Песня на музыку Вл.Лейкина в его исп.

<http://www.youtube.com/watch?v=k9rZ-1zLsQ8>

Лея Гольдберг

Из книги « Утренняя молния »
Из цикла « Короткие стихотворения »

2. Под вечер дней моих

Мои кудри в свете луны серебром зажглись,
И в ветвях не слышно уставших за день птенцов.
Я окно открою, крикну : « Голубь, явись ! »,
Но в ответ посылает ночь только мудрых сов.

3. В р е м я

Как текущее время свести полагает
Счёт двойной прибылям и убыткам моим :

כל ילדותי שקמה לתחייה.

צלצול המחסים : היה היה - - -
אקרא מולדת למרחב-השגל,
לקרח ירקרק כובל הפלג,
ללשון השיר בארץ נכריה.

אולי רק צפרי-מסע יודעות –
כשהן תלויות בין ארץ ושמים –
את זה הפאב של שתי המולדות.

אתכם אני נשתלתי פעמים,
אתכם אני צמחתי, ארנים,
ונששי בשני נופים שונים.

לאה גולדברג

מן הספר " ברק בבוקר "
מן המחזור " שירים קטנים "

ב. ב ע ר ב י ו מ י

תלתלי ראשי מכסיפים באור הלבנה.
בענפי העץ ממולי גוזלים נמים.
חלוני אקרע ואקרא : בואי, יונה !
אך הלילה שלח אלי יגשופים חכמים.

ג. ה ז מ ן

הזמן הזרם איכה ינסני,

Каждый день меня строит и разрушает,
Жизнь и смерть завершая мгновеньем одним.
1955

Лея Гольдберг

Из книги « Утренняя молния »

Песни конца дороги

1

« Как красива дорога! » - воскликнул мальчик.
« Как тяжела дорога! » -сказал подросток.
« Длинна дорога! » - взрослый вздохнул глубоко.
Присел на обочине старый, устав с дороги.

Закат седину его золотит и багрянит,
И поле у ног его блещет вечерней росой,
Последняя птица над ним напевает на ветке высоко :
« Ты помнишь ? Красивой, тяжёлой и длинной была дорога».

2

Сказал ты: « День мчит за днём и ночь за ночью ».
« И так пройдут все дни », - про себя добавил.
Сколько раз у тебя за окном сменял вечер утро, -
Повторял : « Ничего нового нет под солнцем ».

Но теперь, по прошествии лет, ты седой и старый.
Твои дни сочтены, и дорог их счёт многократно.
Ты узнал : каждый день – он последний под солнцем.
И узнал : каждый твой день под солнцем – он новый.

3

חֲשַׁבֹנוּ הַכָּפוֹל חוֹבָתִי וְזִכּוּתִי :
כָּל יוֹם בּוֹנֶה אוֹתִי וְהוֹרֵס־נִי
וּמְשָׁלִים כָּאֶחָת אֶת חַיִּי וּמוֹתִי.

לאה גולדברג

מן הספר " ברק בבוקר "

שִׁירֵי סוּף הַדֶּרֶךְ

א

הַדֶּרֶךְ יָפָה עַד מָאֵד – אָמַר הַנֶּעֶר.
הַדֶּרֶךְ קִשָּׁה עַד מָאֵד – אָמַר הָעֶלֶם.
הַדֶּרֶךְ אֲרָכָה עַד מָאֵד – אָמַר הַגָּבֵר.
יָשָׁב הַזֶּקֶן לְנוֹחַ בְּצַד הַדֶּרֶךְ.

צוּבְעָה הַשְּׁקִיעָה שִׁיבְתוּ בְּפֶז וְאֲדָם,
הַדָּשָׁא מְבַהֵיק לְרִגְלָיו בְּטַל-הָעֶרֶב,
צָפוֹר אַחֲרוֹנָה שָׁל יוֹם מַעֲלִיו מְזַמֶּרֶת :
- הַתִּזְכֹּר מַה יָּפְתָה, מַה קִּשְׁתָּה, מַה אֲרָכָה הַדֶּרֶךְ ?

ב

אָמַרְתָּ : יוֹם רוֹדֵף יוֹם וְלִילָה – לִילָה.
הִנֵּה יָמִים בָּאִים, - בְּלִבָּךְ אָמַרְתָּ.
וַתִּרְאֶה עֲרָבִים וּבִקְרִים פּוֹקֵדִים חֲלוּנֶיךָ,
וַתֹּאמֶר : הֲלֹא אֵין חֲדָשׁ תַּחַת הַשָּׁמֶשׁ.

וְהִנֵּה אַתָּה בָּא בַּיָּמִים, זָקֵנָה וְשִׁבְתָּ,
וְיָמֶיךָ סְפוּרִים וְיִקְרַ מִנִּינָם שְׁבַעֲתֵימָם,
וַתִּדַּע : כָּל יוֹם אַחֲרוֹן תַּחַת הַשָּׁמֶשׁ,
וַתִּדַּע : חֲדָשׁ כָּל יוֹם תַּחַת הַשָּׁמֶשׁ.

Наставь меня, Господь: как мне благословлять
 Секрет плода сиять и листьев увядать,
 Свободы этой суть: дышать, желать, смотреть,
 Искать, найти и упустить опять.

Наставь уста мои восславить благодать,
 Что не течёт под солнцем время вспять,
 Чтобы вчерашний день не повторялся впредь
 И никогда не смог привычкой скучной стать.

1955

Песня на музыку Дворы Хавкин в исполнении
 Ярдены Арази на сайте
<http://www.youtube.com/watch?v=4hGGcUIa-Tw>

Лея Гольдберг

Из книги « Утренняя молния »
 Цикл сонетов «Любовь Терезы дю Мён»³

1. То тяжкое проклятье, что несу я

То тяжкое проклятье, что несу я,
 Наивный ум любовью назовёт.
 О, знал бы ты, какой позор, какую
 Вину душа, страдая, сознаёт!

לְמַדְנִי, אֱלֹהִי, בְּרַךְ וְהִתְפַּלֵּל
 עַל סוּד עֲלֶה קָמַל, עַל נִגְה פְּרִי בְּשָׁל,
 עַל הַחֲרוּת הַזֹּאת : לְרִאוֹת, לְחוּשׁ, לְנָשֵׁם,
 לַדַּעַת, לִיַּחַל, לְהַכְשִׁיל.

לְמַד אֶת שְׁפָתוֹתַי בְּרִכָּה וְשִׁיר הַלֵּל
 בְּהִתְחַדֵּשׁ זְמַנְךָ עִם בִּקְרָה וְעִם לַיִל,
 לְבַל יִהְיֶה יוֹמִי הַיּוֹם כְּתִמּוֹל שְׁלִשׁוֹם,
 לְבַל יִהְיֶה עָלַי יוֹמִי הָרֶגֶל.

לאה גולדברג

מן הספר " ברק בבוקר "
 מחזור סונטות "אהבתה של תרזה דו-מון"

.א

קָלִלָה נִמְרָצַת זוֹ שָׁבָה קָלִלָתִי,
 שֶׁהִתְמִימִים קוֹרְאִים לָהּ אֶהְבָּה -
 הֵה, לוֹ תִדַּע מֶה בְּעֵינֵי שְׁפָלָתִי,
 אֵיךְ מִתְבַּזֶּה נִפְשִׁי בְּמַכְאוֹבָה.

³ Из предисловия Л.Гольдберг к циклу: «Тереза дю Мён – аристократка из Авиньона (Франция), жившая в 16 веке. В 40 лет она влюбилась в молодого итальянца, учителя её детей, и написала ему 41 любовный сонет. Когда юноша уехал, Тереза сожгла свои стихи и ушла в монастырь.» (Плод воображения Леи Гольдберг – примеч. переводчика)

В кудрях нить седины. Зима не ждёт,
И мудрость жизни я в себе взрастила.
Но как смириться сердцу, что хватило
Мне взгляда без тепла – и ум замрёт.

Помилуй мой осенний ясный день,
Мой разум, зрелость. Сжался надо мною,
Заставь меня забыть безумные мечты.

Покой ночей моих умчался, как олень.
Да, это – стыд, но лишь глаза закрою,
Плоть восстаёт моя и знает только: Ты!

2. Я не хочу ночами видеть сны

Я не хочу ночами видеть сны
Лишь о тебе. Я не хочу дрожать,
Едва откроют дверь. Я не хочу,
Чтоб лишь тобой все были дни полны.

Зачем во взглядах девушек встречать
Издёвку, а на лицах их печать
Победы, торжества, что мне не по плечу?
Такой любовью жить я не хочу.

Ведь прежде, равнодушна и горда,
Была спокойна я и жизни рада,
И в зрелости не видела стыда,

И ночью пот не лил от страха градом...
Но сладостно хоть миг с тобою рядом
Стыдливо ждать мне новых встреч всегда.

בְּתִלְתְּלִי מְכֹסִיף כָּבֵר חוּט שִׁיבָה,
חֲכָמַת-חַיִּים רוֹמְמָתִי וְגִדְלָתִי,
אֵיכָה יְשָׁלִים לְבִי שָׁכָה נוֹאֲלָתִי
בְּגִלְל מִבֶּט אֶחָד לֹלֵא תִשׁוּבָה.

הֵה, חֹן אֶת יוֹם-סִתּוֹי אֲשֶׁר הָיָה
צִלּוֹל וְרֵם בְּאוֹר הַצֶּהָרִים,
הֵה, חוּס עַל בְּגָרוּתִי וּתְבוּנָתָהּ.

שְׁלוֹת-לִילִי בּוֹרַחַת כְּצִבְיָה.
זוֹ הַחֲרָפָה: אֶךְ אֶעֱצֵם עֵינַיִם
יִזְעַק בְּשָׂרִי הַמִּתְמַרְדֵּם: אַתָּה!

ב.

אֵינִי רוֹצֶה כָּל לַיְלָה בְּחִלּוֹם
לִרְאוֹת אוֹתְךָ, אֵינִי רוֹצֶה לִרְעֹד
בְּהִפְתַּח דִּלְתִּי. אֵינִי רוֹצֶה
לְחַשֵּׁב עָלֶיךָ כָּל שָׁעוֹת הַיּוֹם.

וּבְמִבְטָן הָעֵר שֶׁל נְעֻרוֹת
בְּנוֹת-שִׁבְעַ-עֶשְׂרֶה אֵינִי רוֹצֶה לִרְאוֹת
שְׁחוֹק-נִצָּחוֹן וּבּוֹז וְעִקִּיצָה.
בְּאַהֲבָה הַזֹּאת אֵינִי רוֹצֶה!

אֵיכָה בְּשִׁלּוֹתִי הָאֲדִישָׁה
חַיִּיתִי קִדָּם, חֲכָמָה בּוֹטְחַת,
וּבְגָרוּתִי נִשְׁאֲתִי בְּלִי בּוֹשָׁה,

וּבְלִילוֹת לֹא בַּעֲתָנִי פֹחַד.
אֶךְ מָה מִתְקֵן רִגְעִי שֶׁבִּתְנֵנוּ יַחַד -
וְצִפְיָהּ נִקְלָמַת לַפְּגִישָׁה.

3. Когда бы ты меня в пустыню гнал

Когда бы ты меня в пустыню гнал,
Оставил там оплакивать потерю -
На голод, смерть и на добычу зверю,
Как Авраам Агарь туда послал,

Когда бы боль мою ты презирал,
Как над любовницей жестоко издевался,
Не так во мне протест бы поднимался,
Не так бы горько, сухо он звучал.

Но для тебя я только госпожа,
Чьё имя все не упоминают,
Лишь можно лицезреть едва дыша.

Стена крепка, не обойдёшь кружа,
И страх стыда мне сделать шаг мешает,
И кулаки бьют по стене дрожа.

4. Ах, гордость!

Ах, гордость! Женщине ль гордиться той,
Чьё сердце было заперто на годы
Для силы духа, красоты природы,
Гордиться слепотой и глухотой?

С каких же пор пороком стали вдруг
Глаза, которые верней всего находят
Тот камень, что к кольцу её подходит,
Жар сердца, нежность чувств и нежность рук?

ג.

ולו אותי גרשתי למדבר
ותפקירני לבדידות וצער,
למוות, לרעב, לחיתול-יער
כאברהם את שפחתו הגר,

לוי, לעיניך דם-לבי נגר,
לוי התעללתי בי כבפילגש,
לא כך היה בי מתקומם הרגש,
לא כך היה מר"י – יבש ומר.

אבל אני לך גבירה רמה,
נאצלה ונעלה מגעת,
שלא תעז לשאת לשוא את שמך.

חומה בצורה, הדרך חסומה,
ופחד החרפה מצר כל צעד
ואגרופי מכים על החומה.

ד.

הגאון! התתגאה אשה
על כך שלבבה אינו פתוח
ליפי הטבע ולשאר-הרוח,
על כך שהיא עזרת וחרשה?

מאימתי נחשבת כבושה
העין המבחינת, היודעת
מה אבן-חן תבחר לה לטבעת,
ולב רגיש, ונפש רגישה?

Не устыжусь, избрала я любя!
Ты мой кумир, меня в тебе пленила,
Очаровала скромность красоты.

Ты – драгоценный камень, блеск светила
Впитавший, и теперь сияешь ты,
Чтоб чист душой стал видящий тебя.

5. Возможно, ты не так красив

Возможно, ты не так красив, как знать!
И взгляд иной – расчётливый, холодный,
Твою красу исследуя подробно,
Сумеет в ней огрехи распознать.

Педант скупой вдруг станет осуждать
Излишества природы столь небрежной,
Что мужество прикрыла детством нежным.
Но не могу красивее сыскать.

С сосной в росе сравним ли можешь быть,
Что ветерок ласкающей рукою
Один лишь может мягкость ощутить,

Иль с пламенем небесным, может быть,
Дарящим нам сиянье голубое?
Нет, не с чем мне красу твою сравнить!

6. Нет, не ослеплена любовью

Нет, не ослеплена любовью и сейчас
Я здраво мыслю, трезво разумею,
И в ярком свете во сто раз яснее

לא, לא אבוש, כי בכל דמיות-היקר
ברך בחרתי, ומכל תפארת
הקסים אותי היפי הענו.

אתה כאבן-חן שחורה, מוארת
בשמש הטובל בה את קרניו
וכל רואה מזינה יטהר.

ה.

אולי אינך יפה כל-כך, אולי
מבט אחר, בוחן, אדיש, פכם
בפסם תארך יפענח
כמה אותות המתפרשים לגנאי.

אולי ימצא בך קפדן כילי
בזבז של יד הטבע הנרשלת
שבגרותך עטרה בתם של ילד.
אך עד בלי די יפית בעיני.

האם לארן אמשילך בטל,
שרק ידה של רוח האוהבת
תדע מה רך בו בד צעיר מעל?

האמשילך לזהר הכחלחל,
ענג רוטט, בלב של השלהבת?
יפית בעיני מכל משל.

ו.

לא, לא הכתה אותי בסגורים
האהבה. שפוייה, גלוית עינים,

Происходящее вокруг мой видит глаз.

От снов бесплодных возвращенье дня
Меня ведёт к привычному страданию,
К брегам бессмысленности, разочарованья,
К истокам истин, горьких для меня.

Мысль здравую не победить мечтой,
Не всколосится на земле сухой
Под осень нива пышная, я знаю.

Ты проклята, о Ева, вновь и вновь,
Ты древо жизни, где цвела любовь,
Познанием отравила в кущах рая!

7. Мой тихий друг, часы прошли, как сон

Мой тихий друг, часы прошли, как сон:
Мы рядом, но ни слова не сказать.
Вновь день угас. Душе не осознать,
Как в немоте бессильной сгинул он.

Неужто локон с лунным серебром
Или морщинки возле глаз одни
О дне возвышенном, свободном – полном дне
Расскажут на суде годов потом?

Конечно, не могу я солнце днём
Над Гаваоном вдруг остановить,
Луна над Айялоном не замрёт, *)

И дни бегущие я не могу продлить,
Но каждый час, что были мы вдвоём,
Впитался в кровь мою и в ней течёт.

בְּאוֹר בְּהִיר, פְּקַחַת שְׁבָעִתִּים,
אֲנִי רוֹאֶה עֹכְשׁוֹ אֶת הַדְּבָרִים.

מִחֲלוּמוֹת-הַשָּׁנָא הַעֲקָרִים
שְׁעַת-יְקִיצָה אוֹתִי יוֹם-יוֹם מוֹבֶלֶת
אֶל חוֹף-אֶקְזָב, אֶל בֶּקֶר-אֵין-תּוֹחֶלֶת
אֶל מַעֲיָנִי-הַדַּעַת הַמָּרִים.

לֹא יִנָּצַח פְּקַחוֹן-הַמַּחֲשָׁבָה,
לֹא תַעֲלֶה עַל אֶרֶץ חֲרָבָה
קָמָה בְּרוּכַת-יְבוּל, אֲנִי יוֹדַעַת!

הִיא אִם-כָּל-חַי, אֶת אֲרוּרָה, חַוָּה,
עַץ הַחַיִּים נוֹעַד לְאַהֲבָה
וְאֶת הַרְעֵלָת אוֹתוֹ בְּפָרִי הַדַּעַת!

.ז

שְׁעוֹת צְרוּפוֹת גַּם רְגָעִים קִטְנִים
הָיוּ בִּינֵינוּ, רַע חֲרִישִׁי,
עוֹד יוֹם הֵלֶךְ וְשׁוֹב תּוֹהָה נִפְשִׁי
עַל הַחוּלָף בְּאֶלֶם אֵין-אוֹנִים.

הָאֵם רַק קָמַט בְּחִלְקַת פְּנִים
אוֹ צָבַע סֹהַר בְּתִלְתֵּל רֹאשִׁי
עַל יוֹם רוּה, גְּבָה וְחִפְשִׁי
יַעֲיֵד בְּבֵית-הַדִּין שֶׁל הַשָּׂנִים?

אֲכֹן, לֹא קָם בִּי רוּחַ לַעְצָר
הַשָּׁמֶשׁ בְּגִבְעוֹן, לְמַעַנִּי
בְּאֵילוֹן יֶרֶחַ לֹא עָמַד.

מִהִיר-חוּפָז עָבַר עָלֵי זְמַנִּי

*) Гаваон и Айялон – город и долина около Иерусалима, места, описываемые в Торе.

אך כל שעה שנתברכה באור
זרמת בדמי-שלי לעד.

8. Дождь струями натянут на окне

Дождь струями натянут на окне,
Как струны скрипки. Друг, огонь в камине
Зажги, и посидим тихонько при огне.
Он отражения меж нами перекинет.

Тебе подходит фон дождя вполне.
На юность милую смотреть – моя отрада:
Осенний свет и тени листопада -
Жар в сердце, холод мысли душит мне.

Как сладостен обман душе моей:
Слить страсть мою, твою наивность, чтоб
Быть материнства волшебством пленённой.

Тень подозрения не омрачит твой лоб,
Что здесь при свете пляшущих углей
Я час любви ukrала запрещённой.

9. Из моего, из твоего окна

Из моего, из твоего окна
Один и тот же вид, и тот же сад.
Всё, что твой взор ласкал, чему был рад,
Я целый день любить могу одна.

И за твоим окном, и за моим
Нам песни соловей один поёт,

.ח

כימי הגשם כמיתרי כנור
תלויים על החלון. רעי, הדלק-נא
האש באח. נשב בין אור ואור
ובבואות בינינו תשחקנה.

הולם אותך הרקע האפר
של יום גשום. ונשחרותך נלכבת
באור כפול של סתו ושל שלהבת -
לבי הלהט ושכלי הכפור.

עד מה מתקה לי המרמה הזאת:
הסתר את תשוקתי ותמימותך
לשבות בקסם אמהות נזקרת.

ולא יעיב חשד את מצחך,
כי פה מול גחלים מפזזות,
שעת-אהבה גנבת למזכרת.

.ט

מחלוני וגם מחלונך
אותו הגן נשקף, אותו הנוף,
ויום תמים מתר לי לאהב
את הדברים אשר לטפה עינך.

מול חלונך וגם מול חלוני

Но твоё сердце, вздрогнув, вновь уснёт,
А я не сплю, всю ночь внимаю им.

Нам многое обоим полюбилось.
Сосна с утра мне шлёт привет, как друг,
Твой взор храня в росинке на игле.

Но, нет! Окно твоё не озарилось,
Когда в ночи соприкоснулись вдруг
Два наши одиночества во мгле.

Песня на музыку Нурит Гирш в исполнении Иланит на сайте
<http://www.youtube.com/watch?v=Osbfy7lnO2Q>

10. Ах, как был город наш красив в тот день

Ах, как был город наш красив в тот день,
И лёгкою была гор окружавших тень.
Ты блеском юных глаз их осветил,
И ожила домов старинных сень.

Смягчились крыши башен от того,
Что ты улыбкой их своей дарил,
И переулки города всего
К тебе стремились, так ты их пленил.

Мы позабыли обо всём на свете,
Покой пространства души нам ласкал,
Нам, как деревьям, счастье дал простор.

Оливы седина, миндаль во цвете!
О, как в росе сияли грани скал,
Как заиграли краской камни гор!

בְּלִילָה שֶׁר אוֹתוֹ זָמִיר עֲצָמוּ,
וְעַת יִרְטִיט לִבִּי בְּחִלּוֹמוֹ
אֶעוֹר וְאֶזְיִן לוֹ גַּם אֲנִי.

הָאוֹרֶן הַזֶּקֶן, שָׁבוּ כָּל מַחֲסֵ
אֶת מִבְטָה נוֹשָׂאת כָּטֵל טְהוֹר,
עִם בֶּקֶר יִקְדִּמֵנִי בְּבִרְכָּה –

דְּבָרִים רַבִּים מְאֹד אֶהְבְּנוּ יַחַד,
אֶף לֹא זָרַח בְּאַשְׁנַפֵּי הָאוֹר
עַת בְּדִידוּתִי נִגְעָה בְּבִדִּידוּתָךְ.

י.

הֵה, מֶה יִפְתָּה בַּיּוֹם הַהוּא הָעִיר
בְּמַעְגַל הָרִיָּה הַבְּהִיר,
אִיךָ זִקְנָתָה הַחֲנִיטָה קָרְנָה
מוֹאֲרֶת אוֹר עֵינֶיךָ הַצֵּעִיר.

אִיךָ נִתְרַכְּכוּ רֵאשֵׁי הַמִּגְדָּלִים
מִנְגָּה בַּת-שְׁחוּקָה הַנְּבוֹנָה,
הַסְמָטאוֹת כְּעֶדֶר אֵילִים
אֵלֶיךָ נִהְרוּ בְּאַמוּנָה.

עֲמַדְנוּ מִקְסָמִים עַל סֶף הַבַּיִת
שְׁתוּלִים בְּשִׁלְוָתוֹ שֶׁל הַחֹלֶל
כְּצֶמֶד אֵילָנוֹת מְאֻשְׁרִים –

לְבָלוּב שֶׁקֵּד מוֹל שִׁיבָתוֹ שֶׁל זֵית.
אִיכָה הַנְּצוּ הַסְלָעִים בְּטֵל,
אִיכָה פְּרוּחַ הָאֶבֶן בְּהָרִים!

11. Слепая птица в сердце, точно в клетке

Слепая птица в сердце, точно в клетке,
И песнь её, как запах роз на ветке,
Но ты, как видно, погнушался мной,
Не пожелал открыть тайник живой.

Как в невод, я ловлю виденья ночи,
Там раковина вещая пророчит,
Но ты, любимый, самый дорогой,
Не пожелал узнать секрет простой.

Смерть с пламенем придёт и благосклонно,
На море снов, как свет, прольёт покой,
И прикоснётся бережно к глазам,

Ко мне внимательное ухо склонит
И будет слушать песнь и шёпот мой,
Пока сокровища я ей не передам.

12. А что останется?

А что останется? Слова, как пепел
От душу мне спалившего огня,
Начертанные в книге. Стыд меня
Томил, но счастья миг был светел.

И кто поверит, что была волна
Сильна, хоть мощь её неповторима,
Когда сотрёт песок неумолимо
Знак нежный, что оставила она?

יא

בְּתוֹךְ לְבִי כְּלוּאָה צִפּוֹר עֵוֶרֶת
וְקוֹל שִׁירָה מִתּוֹק מְרִיחַ וָרֵד,
אֲבָל אֶתְּהָ אֲשֶׁר מְאַסְתָּ בִּי
לִפְתָּח לֹא תֵאָנֶה אֶת סָגוֹר-לְבִי.

בְּחִלּוּמוֹת לַיְלִי כְּבִמְכַמֶּרֶת
נִצּוֹדָה קוֹנֵכִיהָ וְסוֹד דּוֹבְרֶת,
אֲבָל אֶתְּהָ שָׁכַח יְקָרְתָּ לִּי
לְדַעַת לֹא תֵאָנֶה אֶת סוֹד לַיְלִי.

וּמִנֹּת כִּי יָבוֹא וּבִשְׁלֵהֶבֶת
שָׁלוֹה נִצְחִית אֶת יָם לַיְלִי יֵאִיר,
זֶהִיר וְרֵךְ יִסְגֵּר אֶת שְׁמוֹרוֹתַי,

יִצְמִיד אֵלַי הָאָזֶן הַקְּשֵׁבֶת
וַיֵּאָזִין לִלְחֹשׁ וּלְשִׁיר
עַד בִּידִיו אֶפְקִיד אֶת אוֹצְרוֹתַי.

יב

מָה יִשְׁאָר? מְלִים, מְלִים כְּאָפֶר
מֵאֵשׁ הַזֹּאת שָׁכַח לְבִי אֶכֶל,
מִחֶרְפְּתִי, מִכָּל אֲשֶׁרִי הִדֵּל
רַק אוֹתֵיוֹת הַחֲתוּמֹת בְּסֶפֶר.

מִי יֵאֱמִין בְּהֶעֱלָם הַגֵּל
בְּעֻצְמָתוֹ אֲשֶׁר אֵינָה חוֹזֶרֶת -
לוֹ גַּם נוֹתֵר בְּכִסּוּת-חוֹלוֹת חוֹרֶת

Любовь моя оставила кораллы,
И рыбаки случайные шутя
Их унесли неведомо куда.

Потухнут под рукой чужою вялой,
И время, как беспечное дитя,
Из них игрушку сделает тогда.

1955

Лея Гольдберг

Из цикла «Приди, невеста»

Он (Приди, невеста)

Близость моря и близость твоя
Мой похитили сон.
Соль с твоим дыханьем неся,
Ветер рвётся в мой дом.
Настигают меня,
Так же страстно любя,
Волны бьются в плаче своём.
Жду я тебя,
Невеста моя,
Жду я тебя.
Где ты?

Красным морем течёт кровь твоя
Над водой по луне.
Это кровь твоя и моя
Разлилась по луне.
Разбиваясь, гремя,
Волны плачут, неся
Твоё имя ко мне.

סימן של מגעו, רפה וקל?

פִּלְטָה אֶהְבְּתִי אֶת אֲלֻמְגִיָּה,
וְדִגִּים שֶׁנִּזְדַּמְנוּ בַּחוּץ
אֶסְפוֹ אוֹתָם וְיִשְׁאוּם הֶרְחֵק,

וְזָר מִשְׁתַּעֲמֵם בָּהֶם נוֹגֵעַ,
וּבְעוֹלָם חוֹפֵז וּבֶן-חֲלוּף
הַזְמַן בָּהֶם כִּילֵּד יִשְׁחַק.

לאה גולדברג

מן המחזור "בואי כלה"

הוא (בואי כלה)

קִרְבַּתְךָ וְקִרְבַּת הַיָּם
גָּזְלוּ אֶת שְׁנֵתִי.
נִשְׁמַת אֶפֶר נִשְׁבָּה מִן הַיָּם
וְתַחֲדוֹר, מְלוּחָה, אֶל בֵּיתִי.
וְגִלִּים בְּדָכִים
עוֹלִים בְּבִכּוֹתִים
לְמְרוֹמֵי אֶהְבְּתִי.
בּוֹאִי כָלָה.

בִּירַח אָדָם מוֹל הַיָּם
מִפִּכָּה דָמָה.
בִּירַח אָדָם מוֹל הַיָּם
דָּמִי וְדָמָה.
וְגִלִּים בְּדָכִים
זוֹעֲקִים בְּבִכּוֹתִים
אֶת שְׁמִי, אֶת שְׁמִי, אֶת שְׁמִי.

Жду я тебя...

Как закрыть мне окно?
Ветер бурей грозит.
Как закрыть мне окно?
Море встречей манит.
Как закрыть мне окно?
Ноги босы твои.
Как закрыть мне окно?
Ты не спишь, ты в пути.
И филин из глубы ночной
Сон порвал мой в клочки.
Жду я тебя...

Песня на музыку Ахиноам Нини в её исполнении на
сайте <http://www.youtube.com/watch?v=t3K-hHgGYUI>

Лея Гольдберг

Из книги « Утренняя молния »

Сонеты в 13 строк

Блаженны те, чей смех сквозь бури в море

Блаженны те, чей смех сквозь бури в море,
Как свет звезды на пене волн, блестит.
Блаженны те, что встретились в час горя,
Но тайно радость в лицах их горит.

Блажен, кто светом радости горит
И с другом делится своим в день возвращения.
Блаженна воздаяньем за мученья

בואי כלה.

איך אסגר את חלוני
וקרובה הסופה?
איך אסגר את חלוני
ואת יחפה?
איך אסגר את חלוני
והים קרא?
איך אסגר את חלוני
ואת ערה?
והאוח מלב הליל
את שנותי קרע?
בואי כלה.

לאה גולדברג

מן הספר " ברק בבוקר "

שירי אהב"ה

א

אשרי שחיוכם לבלב בסער
כאור כוכב על קצף משברים,
אשרי הנפגשים ביום הצער
וחדותם קורנה במסתרים.

אשרי הבא ביום התמרוקים
ומאורו היה מאור לרע,

Любовь, что нам взамен судьба дарит.

Сто крат блаженна я : моей рукой
Твоя ладонь на миг была согрета
В день, когда смерть явилась предо мной,

И искру лишь из глаз, горящих светом,
Во тьму, как клад, дано мне взять с собой.
1955

Лея Гольдберг

Из книги « Утренняя молния »

Из песен моей любимой страны

1

Как красива ты, страна, и бедна :
Нет царю венца и царице нет дома,
И в году всего лишь семь дней весна,
Остальное – ненастье и громы.

Но семь дней в году сад в цвету стоит,
И семь дней в году луг росой блестит,
И семь дней в году настезь дом открыт.
На улицах нищие все по утрам,
Их невидящий взор устремлён к лучам,
И каждый из них рад и сыт.

Как красива ты, страна, и бедна :
Нет царю венца, царице нет дома,
И всего семь дней в году торжества,
Остальное – работа и голод.

אשרי אהבתנו ביסוריה,
שהיא עצמה הגמול ליסורים.

אשרי, אשרי אשר בכף ידי
זכיתי לחמם אצבעותיך
יום בו מותי הופיע כנגדי,

וזיק אחד מזהר מבטיך
אל מחשכי נשאתי כעדי.

לאה גולדברג

מן הספר " ברק בבוקר "

משירי ארץ אהבתי

א

מכורה שלי, ארץ-נוי אביונה –
למלכה אין בית, למלך אין כתר.
ושבעה ימים אביב בשנה
וסגריר וגשמים כל היתר.

אך שבעה ימים הורדים פורחים,
ושבעה ימים הטללים זורחים,
ושבעה ימים חלונות פתוחים,
וכל קבצניך עומדים ברחוב
ונושאים חורונם אל האור הטוב,
וכל קבצניך שמחים.

מכורה שלי, ארץ-נוי אביונה,
למלכה אין בית, למלך אין כתר,
רק שעבה ימים חגים בשנה
ועמל ורעב כל היתר.

Но семь дней в году мир свеча святит,
И семь дней в году стол для всех накрыт,
И семь дней в году путь к сердцам открыт.
Молитва собрала всех нищих твоих,
Дочь и сын твои – невеста-жених,
И нищих их братство роднит.

Как печальна ты, горька и бедна :
Царю нет дома, венца нет царице.
Во всём мире хвалила тебя лишь одна,
От всех прочих – проклятья сторицей.

Потому пройду все углы подряд,
Каждый рынок, двор, переулок, сад.
Каждый камешек стен, что в руинах стоят,
Подберу, для себя сохраняя.

Города обойду, страну за страной,
Только песнь с шарманкою взявши с собой,
Нищету твою прославляя.

Песня на музыку Д.Эйлат в исп. Х.Альберштейн и
Р.Вайс на сайте
<http://www.youtube.com/watch?v=NOChT0LiOOs>

2

В любимой моей стране цвет миндальный тает,
В любимой моей стране гостя ожидают.
Сели семь девушек в ряд,
Сели под мамушек взгляд,
Семь их, невест, у входа.

В любимой моей стране башня машет флагом,

אך שבעה ימים הנרות ברוכים,
ושבעה ימים שלחנות ערוכים,
ושבעה ימים הלכות פתוחים,
וכל קבצניך עומדים בתפלה,
ובני-בנותיך חתן-כלה,
וכל קבצניך אחים.

עלובה שלי, אביונה ומרה,
למלך אין בית, למלכה אין פתח –
רק אחת בעולם את שבחך אמרה
וגנותה-חרפתה כל היתר.

ועל-כן אלה לכל רחוב ופנה,
לכל שוק וחרצר וסמטה וגנה,
מחרבן חומותיך כל אבן קטנה
אלקט ואשמר למזכרת.

ומעיר לעיר, ממדינה למדינה
אנודה עם שיר ותבת-נגינה
לתנות דליתך הזוהרת.

ב

בארץ אהבתי השקד פורח,
בארץ אהבתי מחכים לאורח,
שבע עלמות,
שבע אמהות,
שבע כלות בשער.

Паломник к моей стране ближе с каждым шагом.
В добрый придёт к нам час,
Благословенный час –
Вмиг стихнут горечь и боли.

Но кто взглядом орлиным найдёт нас,
Кто же сердцем так мудр и поймёт нас,
Кто мимо нас не пройдёт,
В дороге не пропадёт,
Кто, кто же придёт к нам с воли ?

Дремлю я, но сердце не спит.
Вот мимо прохожий спешит.
И утро светло,
И лежит
Камень один среди поля.

Песня на музыку М.Амарильо в исп. Р.Раз и Военного ансамбля парашютистов
<http://www.youtube.com/watch?v=o6M0RWt7Ggs>

3

В любимой моей стране
Всё бедно, и месяц на небе
Стоит, как нищий у входа –
Бледен, испуган, согбен.

И рваные, блёклые тучи
Приходят с окраины неба,
Спешат благочинно и скромно
Прикрыть его бедности стыд.

А солнце встаёт поутру,
Как листья осенние, жёлто.

בְּאַרְץ אֶהְבֵּתִי עַל הַצָּרִים דָּגֹל,
אֶל אֶרֶץ-אֶהְבֵּתִי יְבוֹא עוֹלָה-רָגֹל
בְּשָׁעָה טוֹבָה,
בְּשָׁעָה בְּרוּכָה,
בְּשָׁעָה מִשְׁכִּיחָה כָּל צָעַר.

אֶה מִי אֵינִי-נֶשֶׁר לוֹ וַיִּרְאֵנוּ,
מִי לֵב-חֶכֶם לוֹ וַיִּכְרְנוּ,
מִי לֹא יִטָּעָה,
מִי לֹא יִשָּׁגָה,
מִי וְמִי יִפְתַּח לוֹ הַדֶּלֶת ?

אֲנִי יִשְׁנָה וְלִבִּי עֹר,
עַל פְּנֵי בֵיתִי הָאוֹרֶם עוֹבֵר.
וְהַבֶּקֶר אוֹר
וּבְחֹצֶר
אֶבֶן בּוֹדֵדָה מִתְגּוֹלָלָת.

ג

בְּאַרְץ אֶהְבֵּתִי הָאֲבִיוָּנָה
אֶפְלוּ הַיָּרֵחַ בְּשָׁמַיִם
עוֹמֵד כְּעֵנִי בַּפֶּתַח
כְּפוּף וְדַהֵי וְחוֹר.

וְעֵבִים קְרוּעוֹת וּבְלִיּוֹת
בָּאוֹת מִכֶּנֶף הַשָּׁמַיִם,
חוֹפְזוֹת חֲסִידוֹת וְצִנּוּעוֹת
לְכִסּוֹת חֲרָפָתוֹ הַדֶּלָה.

בַּבֶּקֶר עוֹלָה הַחֲמָה

Зарезан, в конце переулка
Лежит золотой петушок.
1955

Лея Гольдберг

Из книги « Раньше или позже »

Напев далёкой звезды

Там, за вечерней сенью
Звезда вдали.
Там, на краю селенья
Звезда вдали.

Сквозь сумерки ступая,
Ты к ней иди.
Покорная, слепая
Ты к ней иди.

Ты свет её рукою
Найди, коснись.
Как пахнет он травой
Сквозь неба высь !

Рука на ощупь хочет
Звезду достать,
А хор слепцов бормочет :
- Схватить, сорвать !

И вечер гаснет снова,
И ночь кругом,
И тёплого нет слова
К тебе ни в ком.

1959

צהבה כעין השלכת
ובראש הסמטה מטל
תרנגול-הזהב שחוט.

לאה גולדברג

מן הספר "מוקדם או מאוחר"

פזמון הכוכב הרחוק

בפאתי הערב
כוכב רחוק,
בירכתי הקרת
כוכב רחוק.

מערב ועד ערב
תלכי אליו,
נכנעת ועורת
תלכי אליו.

ידך המגששת
תמצא אורו,
ריחו כריח דשא
בשמי-מרום.

ידך המגששת
שלוחה אליו
וכת עורים לוחשת :
" קטפי כוכב ! "

ושוב חולף הערב
ולילה בא –
ואיש אינו אומר לך
מלת חבה.

Лея Гольдберг

Из книги « Раньше или позже »

Сольвейг

1

Сядь и скажи мне... Всё ясно!
Не говори ни о чём .
День, что растрочен напрасно,
Не завершить торжеством.

Сердце остывшее есть ли
В мире кому посвятить ?
Скажем отходную вместе,
Врозь обречённые жить.

Путь наш, он пуст до предела,
Схожий с натужной строкой.
Словно свеча догорела –
Прошрое перед тобой.

2

Был крепок, как дуб, я, и прям, как сосна, -
Король над вершинами чащи.
Сияли глаза твои там, у окна;
Топор мой звенел всё чаще.

Таким молодцом представляла меня
Лишь ты. Знал и старый и малый,
Что я только клоун ничтожный, что я

לאה גולדברג

מן הספר "מוקדם או מאוחר"

סולויג

א

שְׁבִי וְאִמְרִי לִי : אֵין צָרָה,
אֵין לָנוּ מָה לְהַגִּיד.
יוֹם שֶׁבִּזְבַּז לֹלֵא צָרָה
לֹא יִסְתַּיֵּם חֲגִיגָתוֹ.

לֵב שְׁאִינוּ מְאֵהָב עוֹד –
מָה וְלָמִי לְהַקְדִּישׁ ?
יָחַד צְפִינוּ לְמָוֶת,
יָחַד נֹאמֵר קְדִישׁ.

כֶּה הוּא אִיפֹא סוֹף הַדֶּרֶךְ –
רִיק כְּחֶרֶז מְאֻנָּס.
כֹּל עֲבָרָה נִרְאָה לָךְ
גֵּר שֶׁכָּבֵה בְּפָנָס.

ב

הֵייתִי כְּאֶרֶן זָקוּף, כְּאֵלּוֹן
מוֹלֵךְ עַל צִמְרוֹת הַיַּעַר.
וְאִזּוֹ עֵינֶיךָ. נִצַּבְתָּ בַּחלּוֹן
וְקוֹל גֶּרְזָנִי בַּיַּעַר.

נִצַּבְתָּ בַּחלּוֹן וְתִרְאִי אוֹתִי כֶּה –
רַק אֵת. כִּי יָדַע כֹּל נַעַר

Брехун и невежда шалый.

И вот я пришёл, ничего не найдя,
К тебе. Поплутал и вернулся.
И старость, конечно, не красит меня :
Ослаб, поседел, согнулся.

Ты жаждала тени моей ? Дождалась!
Вот праздник-то, право, на свете!
Ох, кто посмотрел бы случайно сейчас
На двух старикашек этих !

3

Вот он, итог всех бесцельных
Странствий, - ничтожен и глуп.
Ты же слова колыбельной
С бледных роняешь губ.

Ждать меня, что за прибыток :
Сын, что не родила,
Рана в душе, как от пыток,
Рана, что не зажила ?

Холодно сердце, как льдышка.
Юность, прощай – прости !
Не посвятил и мыслишки
Малой тебе в пути.

Верность до гроба ! Такого
Не объяснишь никому.
Всё-то мне проще простого,
Только любовь не пойму.

כָּבֵד אֶז, שְׁאֵנִי רַק מְקִיּוֹן מְגַחֵה,
פָּרַח וְשִׁקְרָן וּבֵעֵר.

וְשַׁבְתִּי אֵלָיָהּ. וְלֹא נִשְׁתַּנָּה
דָּבָר. רַק זִקְנָתִי וְשַׁבְתִּי.
וְרָאִי : לֹא הוֹסִיפָה לִי הוֹד הַזִּקְנָה :
תַּעֲיִתִי, כְּשִׁלְתִּי, שַׁבְתִּי.

שְׁאֵפֶת אֶת צְלִי – וְהִנֵּה מָה מַּצֵּאת !
חֲגִים שְׁאֵף פֶּעַם לֹא חָלוּ.
הוּא, אֱלוֹ רְאָה מִיָּשָׁהוּ מִן הַצַּד
אֶת שְׁנֵי הַזִּקְנִים הַלָּלוּ !

ג

אֶת מְפַזְמַת שִׁיר עֶרֶשׁ,
שִׁיר עַל שְׁפָתַיִם בָּלוּת.
כֵּן, הָעֲלִיתִי חֶרֶס,
אֵין לִי עוֹד מָה לְגָלוּת.

לְמָה חִכִּית לִי ? מָה בָּצַע ?
יֶלֶד שְׁלֹא נוֹלָד,
נָפֶשׁ פְּתוּחָה כְּפָצַע,
פָּצַע שְׁלֹא נִגְלָד.

לֵב מְשֻׁמֵּר בִּקְרוֹחַ.
זִיו נְעוּרִים שְׁפָנָה.
לֶךְ לֹא הִקְדַּשְׁתִּי בַדֶּרֶךְ
אֶף מַחֲשָׁבָה קִטְנָה.

לְמָה שְׁמַרְתְּ אֲמוּנִים לִי
עַד לִקְמָטִים וְשִׁיבָה ?
כָּל הַדְּבָרִים מוֹבְנִים לִי
חוּץ מִן הָאֱהָבָה.

Песенка спета, пойми ты.
Снова уже не начать.
Мы тут с разбитым корытом,
Нечего нам скрывать.

1959

Лея Гольдберг

Из книги « Раньше или позже »
Из цикла « Порывы бури »

Назавтра

Как зелёное зелено опять
И как серое всё серо опять..
Чуть черно. И ничто не бело.
И всё бурное бурно опять,
И всё прошлое в прошлом опять.
Видно, вновь придёт, но сейчас что делать ?

Так непросто дышать и непросто
Думу думать под ветер несносный.
И очень непросто ждать.
Буря крепнет, гудит в висках,
И мгновенья дробятся в прах.
Но как зелёное зелено опять...

1959

Песня на музыку Й.Равиц в её исполнении
<https://www.youtube.com/watch?v=zwQ5AZdxz2Y>

Лея Гольдберг

Из книги « Раньше или позже »

את מְפַזְמֶת שִׁיר עָרֵשׁ –
מָה לָּךְ פֶּה תִיר וְלֹא תִיר ?
כֵּן, הָעֵלִינוּ חֶרֶס,
אֵין לָנוּ מָה לְהִסְתִּיר.

לאה גולדברג

מן הספר "מוקדם או מאוחר"
מן המחזור "שברי סערה"

ה. לַמְחֶרֶת

הִירָק הַיּוֹם יָרֵק מָאָד.
וְהָאֶפֶר הַיּוֹם אֶפֶר מָאָד.
וְקִצֵּת שְׁחוּר וְאֵין לָבֵן בְּעִיר.
וְהַנֶּסֶעַר הַיּוֹם נֶסֶעַר מָאָד.
וְהָעֶבֶר הַיּוֹם – עֶבֶר מָאָד.
וְקִצֵּת עֲתִיד. וְאֵין הוֹנָה בְּאוֹיֵר.

וְעוֹד לֹא קֵל לִנְשׁוֹם, וְעוֹד לֹא קֵל
לְחִשׁוֹב מוֹל זֶה הָרוּחַ הַנִּפְתָּל.
וּמָאָד לֹא פְּשׁוּט לְחַפּוֹת.
הַסֶּעָרָה נוֹגַעַת בְּרִיסִים,
וּמִשְׁתַּבֵּר כָּל רָגַע לְרִסִּיסִים.
אֶךְ הִירָק הַיּוֹם יָרֵק מָאָד.

לאה גולדברג

מן הספר "מוקדם או מאוחר"

א

קר לי מאד. הגוף לרגלי
כאדרת קרועה. ביד עיפה
אני רושמת
שורה אחרונה של שיר.
כבר במאה השמינית
על שפת הנהר הצהב
ישב משורר שיידע
את מלת הסיום.

ב

מה יהיה בסופנו? השמים
עמדו מלכת.
אלמלא השעון שתקתק
לא ידענו
שכה רחוקים אנו כבר
מן הבקר.
איזה זרע ישאו הרוחות באביב?
איזה פרח
יצמח על קברנו?
אני אתפלל
שתהיה זאת נורית צהבה.
לפנים
קטפתי אותה בהרים.
מה יהיה בסופנו?

ג

מה יהיה בסופנו?
שני נערים ברחוב
שרים שיר.

1

1

Мне холодно очень. Пейзаж вокруг меня
С разорванным схож одеяньем. Усталой рукой
Пишу я
Последние строки стиха.
Уже в восьмом веке поэт,
Сидевший у Жёлтой реки,
Знал точно, какое слово
Уместно в конце.

2

Что будет, когда нас не станет?
Замрут небеса,
И, если б не стрелка часов,
Ни за что не узнать,
Как уже далеки мы
От утра.
Чьё семя развеют весною ветра?
И что за цветок
На нашей могиле взойдёт?
Я молюсь,
Чтобы это был лютик
Жёлтый, из тех
Что рвала я когда-то в горах.
Что будет, когда нас не станет?

3

Что будет, когда нас не станет?
Двое юношей песню поют
На улице.
В доме в двух окнах

Зажглися огни.
И ночью из порта
Выйдут в море два судна.
Мои две руки
В твоих двух руках холодны.
Что будет, когда нас не станет?

4

Что будет, когда нас не станет? Знамения ночи
Прекрасны, но смысл их не ясен. А ветер
Серебряным обручем в небе играет.

О месяц древнейший! Как все ошибались –
Наивный влюблённый и жрец фараона!
Теперь всё решило безмолвие, и приговор не оспоришь.
А мы...
Что будет, когда нас не станет?

5

Но боль
Ясней света дневного,
Любого сомнения выше
И, как вера, сильна.

1959

Лея Гольдберг

Из цикла «Четыре стихотворения»

Дождь при солнце

Союз этот – меж солнцем и дождём –

בשני חלונות ברחוב
כבר הדלק אור.
שתי אניות בנמל
מפליגות הלילה.
שתי ידי
בשתי ידיך קרות.
מה יהיה בסופנו?

ד

מה יהיה בסופנו? אותות הלילה
יפים אך פשרם סתום. הרוח
מגלגל בשמים את חשוק הכסף.

ירח קדמון! איך שגו כלמו -
האזהבים התמימים וחרטמי מצרים.
עכשו פסקה את פסוקה הדממה.
ואנחנו
מה יהיה בסופנו?

ה

הפאב
ברור כאור היום.
נעלה מכל ספק,
שלם כאמונה.

לאה גולדברג

מן הקובץ "ארבעה שירים"

גשם בשמש

הברית הזאת בין גשם ובין אור

На краткий миг быть может заключён...
И та любовь, что очень коротка,
Красивее любой другой любви.

1960

Лея Гольдберг

К себе

Украсили годы моё лицо
Памятью каждой любви,
Мою голову – тонкими нитями серебра.
Как похорошела я!

В глазах моих отражаются
Картины пути;
Дороги, которыми я прошла,
Выпрямили походку мою –
Усталую и плавную.

Если бы ты увидел меня сейчас,
Не узнал бы ту, что знал раньше.
Я иду к себе
С лицом, которое ты безуспешно искал,
Когда я шла к тебе.

1962

**Песня на музыку Эфи Нецера в исполнении
Хани Динур на сайте
https://www.youtube.com/watch?v=YzjoUV2_OZw**

כְּרוּתָהּ וְדַאי רַק לְרִגְעִים סְפוּרִים,
אֶךְ אֶהְבָּהּ, כְּשֶׁהִיא קְצֵרָה מְאֹד,
יָפָה יוֹתֵר מִכָּל הָאֶהְבוֹת.

לאה גולדברג

אלי

הַשָּׁנִים פָּרְכְּסוּ אֶת פָּנַי
בְּזָכְרוֹן אֶהְבוֹת
וְעָנְדוּ לְרֹאשִׁי חוּטֵי כֶסֶף קְלִים
עַד יָפִיתִי מְאֹד.

בְּעֵינַי נִשְׁקָפִים
הַנוֹפִים.
וְדַרְכִים שֶׁעָבַרְתִּי
יִשְׁרוּ צַעְדִּי -
עֵינַי וְיָפִים.

אִם תֵּאֲנִי עֲכָשׁוּ
לֹא תִפְּרֹךְ אֶת תְּמוּלִּיךָ -
אֲנִי הוֹלֶכֶת אֵלַי
בְּפָנִים שֶׁבִקְשָׁתְּ לִשְׁוֹא
כְּשֶׁהִלַּכְתִּי אֵלֶיךָ.

Лея Гольдберг

Из книги « С этой ночью »
Из цикла «Прогулка без имени»

1. Неделями по имени ко мне

Неделями по имени ко мне
Уже не обращается никто.
Всё просто : в кухне попугай ещё
Его не заучил,
И в городе всё человека нет,
Чтоб знал его уже.
Оно лишь на бумаге, как строка,
Безгласное, беззвучное пока.

По целым дням без имени хожу
По улице (есть имя у неё),
Часами я без имени сижу
У дерева (есть имя у него),
И временами вдруг воображу
Кого-нибудь, имя не зная его.

1964

Лея Гольдберг

Из книги « С этой ночью »
Из цикла «Неверящему»

3. Только горы уже не спят

Только горы уже не спят
Только стены и мох в камнях.
Срывай же с меня сна покров,

לאה גולדברג

מן הספר " עם הלילה הזה "
מן המחזור " מסע ללא שם "

ג.

זֶה שְׁבוּעוֹת שְׁאִישׁ אִינוֹ פֹּנֶה
אֵלַי בְּשִׁמִּי וְזֶה פְּשוּט מְאֹד :
הַתְּכִיִּים שֶׁבְּמִטְבַּח בֵּיתִי
עוֹד לֹא לָמְדוּ אוֹתוֹ,
הָאֲנָשִׁים בְּכָל רַחֲבֵי הָעִיר
אֵינָם יוֹדְעִים אוֹתוֹ.
וְהוּא קָיָם רַק עַל נֵר, בְּכֶתֶב,
וְאֵין לוֹ קוֹל, וְאֵין לוֹ צִלִּיל וְתוֹ.

יָמִים אֲנִי הוֹלֶכֶת לְלֹא שֵׁם
בְּרַחוּב שְׁאֲנִי יוֹדַעַת אֶת שְׁמוֹ.
שָׁעוֹת אֲנִי יוֹשֶׁבֶת לְלֹא שֵׁם
מוֹל עֵץ שְׁאֲנִי יוֹדַעַת אֶת שְׁמוֹ.
וְלִפְרָקִים אֲנִי חוֹשֶׁבֶת לְלֹא שֵׁם
עַל מִי שְׁאֵינֶנִּי יוֹדַעַת אֶת שְׁמוֹ.

לאה גולדברג

מן הספר " עם הלילה הזה "
מן המחזור " למי שאינו מאמין "

ג.

רַק הָהָרִים כְּבָר עָרִים
וְחוֹמוֹת וְאַזְזוֹב הַקִּיר.
קִרַע אֶת שְׁנֵתִי מֵעַלִּי

Буди же меня !

Рассвет надо мною высок,
Без отклика, одинок.
Дай склониться ему надо мной,
Дай поплакать ему надо мной.
Он снова теперь со мной –
Пропавший сынок.

Только горы уже не спят,
Я ж никак не проснусь.
Рассвет, приникший к стеклу окна,
По имени кличет меня –
И не отзовусь...

1964

Лея Гольдберг

Из книги « С этой ночью »

Ушли в мир иной

1

В иной ушли они мир,
И это – теперь их мир.
Я же от сердца всего
Жажду мира сего.

Голод его ощущать,
Жажду его утолять,
Корнем его и зерном
Вместе с ним прорасти.

И обожать его,

נסה להעיר.

עומד עלי שחר בודד
שחר אין-הד.
תן לו לרכון מעלי
תן לו לבכות מעלי
כי השחר חזר אלי
הבן האובד !

רק ההרים כבר ערים
ואני ישנה.
השחר נצמד אל שמשת החלון
וקורא בשמי
ואינני עונה.

לאה גולדברג

מן הספר " עם הלילה הזה "

הלכו לעולמם

א.

הלכו לעולמם
וזהו עולמם
אבל לבי הוא מזה
רעב עולם-הזה :

לרעב ברעבו
לרוות מצמאונו
לצמח בצמיחת
שרשו וגרעינו

ולאהוב אותו

И презирать его,
Ревность и страх прожить, -
Те, что внутри него.

וּלְבַזּוֹת אוֹתוֹ
אֲבָל לְהִיּוֹת בְּתוֹךְ
פְּחָדָיו וְקִנְיָתוֹ.

2

ב.

И бродил ты среди мертвецов,
И не счесть было мертвецов.
И искал ты души живой –
Не найти там души живой.

וְהִלַכְתָּ בֵּין הַמֵּתִים
וְהָיוּ שֵׁם הָרַבָּה מֵתִים
וּבִקְשָׁתָּ נֶפֶשׁ חַיָּה –
לֹא הִיְתָה שֵׁם נֶפֶשׁ חַיָּה.

И лица у мёртвых тех
Без заботы, без боли следа.
Лишь одной будешь милости ждать
От них, это – милость мук.

וּפְנֵי הַמֵּתִים הָיוּ
בְּלִי פָאָב וּבְלִי דְאָגָה,
וּבִקְשָׁתָּ רַק חֶסֶד אֶחָד :
אֶת חֶסֶד הַיְסוּרִים.

И помянешь меня добром,
Что я тебе болью была
И была для тебя всегда
Источником мук живым.

וְתִזְכֹּר אוֹתִי לְטוֹבָה
כִּי הִיִּיתִי לָךְ הַפָּאָב,
כִּי הִיִּיתִי לָךְ תְּמִיד
מֵעַן-יְסוּרִים חַיִּים.

Но теперь среди мёртвых я,
Лицам их и моё сродни,
На лице моём их покой
Без заботы, без боли следа.

אֲךָ אֲנִי כָּבֵר עִם הַמֵּתִים
וּפְנֵי כָּפְנֵי הַמֵּתִים,
וּפְנֵי כָּפְנֵיהֶם שֶׁקָּטִים
בְּלִי פָאָב וּבְלִי דְאָגָה.

3

ג.

В святых стоит вратах
Страж строгий на часах.
Никто меня не ждёт
Там с пропуском в руках.

בְּשַׁעַר הַקִּדּוּשׁ
עוֹמֵד שׁוֹמֵר-הָרֹאשׁ
וְאִישׁ מִן הַהִיכָל
לֹא בָא אוֹתִי לִפְגֹּשׁ.

В твоём дворце лишь цвет
Друзей прошедших лет.

כִּי בַּהִיכָל יוֹשְׁבִים
רַעֲיָךְ הַטּוֹבִים

Для любящих других, -
Для них там места нет.

За мёртвым за тобой
Не я шла, шёл другой.
Я в книге дней твоих
Не значусь ни строкой.

4

Как умрёшь, десятилетье спустя
Буду точно знать, что любила тебя,
Иль умру, и десятилетье спустя
Будешь точно знать, что забыл меня.
Только эти, скупы и просты, как трава,
В книге мёртвых записаны эти слова.
1964

Лея Гольдберг

Новая весна на старый лад

1

Весна идёт, весна идёт!
И по зелёному приволью
Пчела несёт свой новый мёд
С цветов полей к родному улыю.

А соловьи... Увы и ах!
Их вовсе в наших нет краях.
Ну, всё равно, в кустах другая
Поёт пичуга не смолкая.

ואין בו עוד מקום
לשאר האוהבים.

כי גם ביום מותך
אחר ה'ה אתך
ושמי אינו כתוב
על ספר מלכותך.

.ד

עשר שנים אחרי מותך
אדע אל נכון כי אהבתי אותך,
או עשר שנים אחרי מותי
תדע אל נכון כי שכחתי אותי.
ואלה דברים מעטים ופשוטים
הכתובים על ספר המתים.

לאה גולדברג

אביב חדש נוסח ישן

א

אביב חדש, אביב חדש!
הכל מוריק, הכל פורח,
כבר הדבורה הביאה דבש
לכורתה מגן פורח.

והזמירים... (אף מעירים,
כי בארצנו אין זמירים.)
טוב, לא חשוב: צפור אחרת
בתוך השים מזמרת.

И кто тут смеет невтопад
Всё рифмовать на старый лад?!

Лея Гольдберг

Из книги « С этой ночью »
Из цикла
«Погнушались строители камнем»

2.Слёзы более редки теперь

Слёзы более редки теперь,
И скупее стали слова,
Примиряться с гнётом потерь
Стало проще и уступать.

Удивляюсь не так утрам,
Да и ночи меньше бодрят,
Радость реже приходит в дом,
И не так щемит от досад.

И из тусклых глядят зеркал
С пониманьем глаза без слёз.
Мудрость это, как кто-то сказал,
Или - скука, и всё ?

1964

Лея Гольдберг

Из книги «С этой ночью»

Мир судит холодно, не любя

וְהַמְשׁוֹרֵר מַעֵז פְּתָאם
לְחַרֵּז הַכֹּל כְּתִמּוּל-שְׁלִשׁוּם.

אה גולדברג

מן הספר " עם הלילה הזה "

מן המחזור " אבן מאסו הבונים "

ב.

הַדְּמָעוֹת נְדִירוֹת יוֹתֵר,
מַעֲטוֹת יוֹתֵר הַמְּלִים,
לֹא כָּל-כֶּךָ קִשָּׁה לוֹתֵר,
לֹא כָּל-כֶּךָ קִשָּׁה לְהַשְׁלִים.

הַבְּקָרִים מִפְּתִיעִים פְּחוֹת
וּפְחוֹת מִסְּעִירִים הַלֵּילוֹת.
לֹא כָּל-כֶּךָ מְרֵבּוֹת הַשְּׂמֻחוֹת,
אֲכַזְבוֹת – לֹא כָּל-כֶּךָ גְּדוּלוֹת.

יְצוּפוֹת בְּתִבּוּנָה עֲגוּמָה
שְׁתִּי עֵינַיִם מְרָאִי עֲמוּם.
הָאִמָּנָה זֶה נִקְרָא חֻקָּמָה,
אוּ, אוֹלִי – שְׁעֲמוּם ?

לאה גולדברג

מן הספר "עם הלילה הזה"

*

Мир судит холодно, не любя.
На милость надежда плоха.
Мечты тонут в море мглы, а тебя
Не оторвать от стиха.

Давно без любимых

Давно без любимых, друзей, подруг.
А, где моря нет, корабль не плывёт.
Путь краток, сузился круг.
Что теперь?
Ещё неделя, месяц, год?

Когда умру, кто-нибудь другой
В мир этот любить, ненавидеть придёт.
Путь краток, вот счёт мой.
Что теперь?
Ещё неделя, месяц, год?

На лице моём вечер холодный, роса.
Перекрёсток ближний к остановке ведёт.
Утром проснусь, открою глаза...
Боже мой!
Ещё неделя, месяц, год.

1964

Лея Гольдберг

Из книги «С этой ночью»
Из цикла "Самая короткая дорога"

6. Самая короткая дорога

אין לך זכות חנינה בעולם.
הכל הקרע.
חלומותיך טובעים בים
ואת אומרת שירה.

*

זה מכבר אין איש מחכה לי שם.
ואם אין ים, הרי אין גם ספינה.
הדרך קצרה. החוג צמצם.
ובכן מה?
עוד שבוע? עוד חדש? עוד שנה?

אחרי מותי עוד יהיה משהו בעולם.
מישהו יאהב מישהו. מישהו ישנא.
הדרך קצרה. החשבון לא השלם.
ובכן מה?
עוד שבוע? עוד חדש? עוד שנה?

הטל נופל. ערב צונן על פני.
על פרשת הדרכים הקרובה אותה תחנה..
מחר אני אתעורר ואפקח את עיני –
אלהים אדירים,
עוד שבוע? עוד חדש? עוד שנה.

לאה גולדברג

מן הספר "עם הלילה הזה"
מן המחזור "המסע הקצר ביותר"

ו. המסע הקצר ביותר

Нет дороги короче, чем через года...
Дом осел, крыша набок, но свет не погас.
И, глядишь, как соседи, стоят у пруда
День мой, тот, что тогда, и та ночь, что сейчас...
Мы стареем, меняемся? Что ж, так всегда.

Нет короче дороги, чем та, что уже позади.
Помнишь? Наши две лодки коснулись краями бортов,
На холме развели дети яркое пламя костров...
Изменились? Стареем? Поверь, у меня впереди
До утра много долгих часов.

1964

Лея Гольдберг

Из книги «С этой ночью»
Из цикла "Очень далеко"

3. Это не море

Это не море меж нами,
Это не пропасть меж нами,
Это не время меж нами.
Это - мы сами, то, что меж нами.

1964

Лея Гольдберг

Восьмушка смерти

Во всём, по меньшей мере, есть восьмушка смерти,
И вес её, как видно, не велик.
С какой-то скрытой прелестью беспечной
Несём её с собой, куда б ни шли.

המסע הקצר ביותר הוא על פני השנים.
עוד האור לא כבה. מט הבית. הכתל זז.
והנה הם עומדים זה עם זה כשכנים
לילי נשל עכשו, יומי נשל אז.
מה אמרו: משתנים, מזדקנים?

המסע הקצר ביותר הוא לתוך העבר.
התזכר? ים צונן, שתי סירות חבוקות,
ילדים על גבעה העלו אבוקות –
מזדקנים? משתנים? האמן, לי נותרו עד מחר
שעות כל כך ארוכות.

לאה גולדברג

מן הספר "עם הלילה הזה"
מן המחזור "הרחק מאוד"

ג. זה לא הים

זה לא הים אשר בינינו,
זה לא התהום אשר בינינו,
זה לא הזמן אשר בינינו,
זה – אנו שנינו אשר בינינו.

לאה גולדברג

*

בכל דבר יש לפחות שמינית
של מות. משקלו אינו גדול.
באיזה חן טמיר ושאנן
נשא אותו אל כל אשר נלה.

В счастливых пробуждениях и прогулках,
В беседах двух влюблённых безмятежных,
Забыта на задворках нашей жизни,
Всегда при нас. И нас не тяготит.

בִּיקִיצוֹת יָפוֹת, בְּטִיּוּלִים,
בְּשִׁיחַ אוֹהֲבִים, בְּהֶסֶח-דַּעַת
נִשְׁכַּח בִּירְכֵתִי הַזֹּאת
תָּמִיד אִתָּנוּ. וְאִינוּ מַכְבִּיד.

Лея Гольдберг

לאה גולדברג

Остаток жизни

*

"А остаток жизни," – сказал он, -
"А остаток жизни – иль мудрость, иль глупость.
И тебе выбирать".

"שְׁאֵרֵית הַחַיִּים", כֵּךְ אָמַר,
"שְׁאֵרֵית הַחַיִּים הִיא תְּבוּנָה אוֹ סְכָלוּת
וְלָךְ הַבְּרָרָה".

Лея Гольдберг

לאה גולדברג

Из книги « С этой ночью »

מן הספר " עם הלילה הזה "

О вреде курения

על הנזק שבעשן

Утро. Льёт дождь. Не вставать. И не курить. Ну что же...
Нужно поменьше читать... Странная нынче весна.
Странная нынче весна. Утро на вечер похоже.
Нужно поменьше читать. Как же весна мрачна...

בִּקְרָא גִשּׁוּם. לֹא לָקוּם. לֹא לַעֲשׂוֹן, אֲפִילוּ
לֹא לְהִרְבוֹת בִּקְרִיאָה. אֵיזָה אָבִיב מִשְׁנָה!
אֵיזָה אָבִיב מִשְׁנָה! חֹשֶׁךְ בִּבְקָר כָּאֵלוּ...
לֹא לְהִרְבוֹת בִּקְרִיאָה. אֵיזָה אָבִיב מִתְעַנֵּן!

Раньше роптала. И что? Мёртвых своих оживила?
Тело, газета, стихи, "Песнь песней" – болит всё сильнее.
Умный молчит? Может быть. Хорошо, что есть силы
Всех по ночам не будить, не беспокоить друзей.

פֶּעַם הָיִית מִתְאַוֶּנֶת. עֶזֶר לָךְ? הֲחַיָּה אֶת מֵתֶיךָ?
הַכָּאב שֶׁבְּגוֹף, שֶׁבְּשִׁיר, בְּעֵתוֹן. בְּשִׁיר הַשִּׁירִים.
סִיג לְחֻמָּה? יִתְכֵּן. טוֹב שֶׁלֹּמְדָנוּ בִּינְתִים
לֹא לְהֵאִיר שְׁכֵנִים, לֹא לְהִטְרִיד חֲבֵרִים.

Утро. Льёт дождь. Не вставать. Может, боль станет глуше.
Кончилась ночь и теперь... Не было вовсе зари.
Утро, как ночь. Пусть уж так. Тишина только душит.

בִּקְרָא גִשּׁוּם. לֹא לָקוּם. לִילָה עֶבֶר בְּשִׁקֵּט.
לִילָה עֶבֶר. וְעַכְשָׁיו - אֵיזָה אָבִיב מִתְעַנֵּן.
בִּקְרָא כְּמוֹ לִילָה. זֶה טוֹב. רַק הַדָּמָמָה חוֹנֶקֶת.

Как тяжела весна! Говорила тебе: не кури!
1964

Лея Гольдберг

Из сборника «Остаток жизни» (опубл. В 1971г.)

(рифмованный перевод белого стиха)

А завтра я умру

А завтра я умру.
Изменятся к утру
И профиль, и анфас,
И веки спящих глаз.

А завтра на заре
Сойдётся во дворе,
Чтобы отдать мне честь,
И поделить, что есть.

Настанет этот час:
Всё ваше и для вас,
И правы вы во всём,
Что скажете потом.

Сегодня я стою
Живая на краю,
Но, сколько не взывай,

Дополнение 20.11.2021

Далила

איזה אביב כבד! אמרתי לך: לא לעשן.

לאה גולדברג

מן הקובץ "שארית החיים"

*

מחר אני אמות.
אתם תראו מחר
את שהיו עיני
את שהיו פני.

לעת מחר אתם
באים על סף ביתי
לחלק את הכבוד
ולחלק שלל.

מחר יהיה הכל
לכם ושלכם.
מחר אתם צודקים
בכל אשר תאמרו.

אבל היום אני
עומדת על הסף
ואעבר גבולי
ואין מסיג אותו.

תוספת 20.11.2021

דלילה

Она изменит, он знал наперёд,
но льстивый язык был так силен.
И знал: от её руки умрёт...
Берегись филистимлян, Самсон!

Его обвивала её рука,
в её зрачках отражался он,
при всех изменах была сладка...
Берегись филистимлян, Самсон!

Она захватила его, помочь
уже не мог его сердца стон,
когда все ночи - первая ночь ...
Берегись филистимлян, Самсон!

Отряд врагов подобраться сумел,
вот нож их на его волосах.
Открыл Самсон глаза и прозрел,
но ему выкололи глаза.

Песня на музыку Д.Литани в исполнении Х.Альберштейн на сайте
<https://www.youtube.com/watch?v=joZoA0tECRs>

הן ידוע ידעה שִבְגָדָה,
וְנִכְנַע לְחִלְקֶת הַלָּשׁוֹן.
הוּא יָדַע שְׂמִימֹת מִיָּדָה.
פְּלִישְׁתִּים עָלֶיָּהּ, שָׁמָשׁוֹן.

וַיַּחֲזֹר וַיִּשְׁכַּב בְּחִיקָה
עִם דְּמוּתוֹ הַצּוֹפָה בְּאִישׁוֹן,
כִּי בְּכָל בְּגִידוֹתֶיהָ מְתָקָה.
פְּלִישְׁתִּים עָלֶיָּהּ, שָׁמָשׁוֹן.

כִּי כָבֵשָׁה כְּכֹבֵשׁ אֶת אוֹיְבוֹ,
וְכָל לִילָה לוֹ לִילָה רָאשׁוֹן.
וַיִּצְהַל תְּרִדוֹת לִבָּבוֹ.
פְּלִישְׁתִּים עָלֶיָּהּ, שָׁמָשׁוֹן.

רַק בְּבוֹא הַעֲדָה הַפְּרוּעָה
עַת טִפְפָּחָה אֶהְבָּה עַל פָּנָיו,
הוּא פָקַח אֶת עֵינָיו וַרְאָה.
וַרְעִיָּה נָקְרוּ אֶת עֵינָיו.

Золушка

Твоя тень большая на стенах,
Золушка-золотая коса.
Эту тень прошлых дней на стенах
ты заставила вновь плясать.

Тень, чернее сажи, без звука
На кухне парит у плиты.
Вчера были в копоти руки,
Да и нынче они черны.

לְכֹלוּכִית

צֶל כְּבֹד הָעֲלִיתָה בְּחֹדֶר
לְכֹלוּכִית זְהַבַת הַשָּׁעַר,
וַתִּרְקִיד עַל כְּתֵלִי הַחֹדֶר
צֶל כְּבֹד, צֶל יָמֵי הָעֶבֶר.

זֶה הַצֵּל הַשְּׁחֹר כְּפִים
בְּמִטְבַּח מְעַל הַכִּירָה.
עוֹד אֶתְמוֹל יָדָךְ בְּפִים,
עוֹד הַיּוֹם יָדָךְ שְׁחוֹרָה.

Нет, неправда, я дочь короля,
всех девушек я красивей.
Нет, неправда, я дочь короля,
мои руки белы, как иней.

אַנְכִי אַנְכִי בֵּת מֶלֶךְ,
אַנְכִי הַיָּפָה בְּבוֹנוֹת,
אַנְכִי אַנְכִי בֵּת מֶלֶךְ,
יְדֵי כָּל כָּה לְבוֹנוֹת.

Нет, неправда, я дочь короля,
для меня расцвели легенды.
Преклонил колени сын короля,
и сам башмачок надел мне.

אַנְכִי אַנְכִי בֵּת מֶלֶךְ,
אַגְדוֹת לְבָלְבוֹ בְּשִׁבְלִי.
לְפָנַי כָּרַע בֶּן מֶלֶךְ,
הוּא נָעַל נַעְלִי עַל רַגְלִי.

Вчера ты ходила по снегу,
и гудела, мела пурга.
Ты обожжена ещё снегом,
Золушка-босая нога...

עוֹד אֶתְמוֹל פָּסַעְתְּ בְּשֶׁלֶג
בְּחוּצוֹת מִפִּי סוּפָה,
עוֹד הַיּוֹם נִצְרַבְתְּ בְּשֶׁלֶג,
לְכְלוּכִית, לְכְלוּכִית יַחְפָּה.

Осталась лишь тень небольшая
Золушки с золотой косой.
А большая тень угасает,
ведь душа её стала звездой.

צֶל קָטָן עַל כְּתֵל הַחֹדֶר.
לְכְלוּכִית, שְׁעָרָה זָהָב.
צֶל גָּדוֹל דָּעָה בַּחֹדֶר,
וְהַנֶּפֶשׁ הַפְּכָה כּוֹכֵב.

Нет, неправда...

אַנְכִי אַנְכִי...

Песня на музыку М.Габриэлова на сайте
<https://www.youtube.com/watch?v=cisbGT1Wp2k>

Марионетки

Это вышло всё случайно.
В балагане карнавальном
в час, когда фонарь усталый позабыл зажечь свой свет,
двое встретились под крышей:
он болтун, она всё слышит;

מריונטות

זֶה הָיָה מִקְצֵת בְּנֶאֱלִי.
עַל מִרְפֶּסֶת קֶרֶנְדֵּלִי,
שִׁפְסָס שָׁכַח עָלֶיהָ לְהַשְׁגִּיחַ בְּאוֹרוֹ.
נִפְגְּשׁוּ בְּהֶסֶח דַּעַת

он – Пьеро,
она – Пьеретт.

Может, не Пьеретт-кокетка,
может, нет секрета тут,
может быть, марионетка,
что на ниточках ведут.

В общем, что-то в этом роде.
На неё Пьеро взглянул:
«Мад'муазель, насчёт погоды...
Вы прекрасны и по моде...» -
он сказал ей и вздохнул.

Она рта не открывает
и ответа не слышать.
И тогда он продолжает,
начинает умолять:

«Из-за Вас умру сегодня,
взгляд Ваш, словно душ холодный
из воды водопроводной, от него спасенья нет.
Взгляд Ваш ядовит и сладок,
он проник до самых пяток.
Дайте мне на миг от сердца своего
один процент!»

Голосом высоким очень,
какой только может быть,
как поёт Царица ночи,
стала кукла говорить:

Как же я с тех пор устала,
как марионеткой стала!

הוא דובר והיא שומעת -
היא פירטה,
הוא פירו.

ואולי היא לא פירטה,
ואולי, אולי פשוט
היא בבה, מריונטה,
שמושכים אותה על חוט.

אם זה כך או אם אחרת,
אם אחרת או אם כך
היא ודאי לא מכערת.
"גזירתך נחמדת, גברת" -
הוא אומר ונאנח.

אבל היא מאד שותקת,
ותשובה בפיה אין.
היא מפה אותו בשקט,
הוא מתחיל להתחנן:

"בגללה ארד אל שחת,
מבטיך כמקלחת,
כמקלחת הרוחתת מעלי ביום תמוז;
מן הראש עד קצה הנעל
את תוססת בי כרעל.
תני לי, תני לי לו לרגע מלבך
חצי אחוז!"

אז בקול רחוק וזר לו
באוקטבה עליונה,
כמשחקת ב"דון קרלוס",
היא אומרת וענה:

"לו תדע כמה נלאיתי,
שאת גורל מריונטי,

Как же я с тех пор устала,
не понять тебе, дурак.
По традиции ты жалкий,
об тебя ломают палки,
ты по роли шут несчастный и вовеки
будет так.

Это вышло всё случайно.
В балагане карнавальном,
в час, когда фонарь усталый позабыл зажечь свой свет,
двое встретились под крышей:
он болтун, она всё слышит;
он – Пьеро,
она – Пьеретт.

Песня на музыку Ахиноам Нини и Гил Дор
в исполнении Ахиноам Нини на сайте
https://www.youtube.com/watch?v=J0_XT6RDr50

Песнь ручья камню

Я к прохладному камню прильнул волной,
потому что я песнью был, он – тишиной;
он - загадка, я тот, кто её загадал,
нас обоих когда-то мир вечный создал.

Потому что я песнью был, он – тишиной,
я целую прильнул к нему нежной волной.
Нас обоих когда-то мир вечный создал.
Он - загадка, я тот, кто её загадал,
я миную, а он - до окончания лет;
он – вселенная, вечность, а я - поэт.

Я целую, по прочному телу скользя;

לֹא תִדַּע כַּמָּה נִלְאִיתִי,
הֵן אַתָּה שׁוֹטָה, פִּירוֹ.
הַטָּפְשׁוֹת לְךָ מִסֶּרֶת,
הַסִּתְבֻּכֶת בְּסִחְרָחֶרֶת
וְלִהְיוֹת מִסְכֵּן צִוִּית עַד יָכֹלוּ
כָּל הַדּוֹרוֹת."

זֶה הָיָה מִקְצֵת בְּנָאִלִי.
עַל מִרְפָּסֶת קֶרֶנְדָּלִי,
שִׁפְסָס שָׁכַח עָלֶיהָ לְהִשְׁגִּיחַ בְּאוֹרוֹ.
נִפְגְּשׁוּ בְּהִסָּח דַּעַת
הוּא דוֹבֵר וְהִיא שׁוֹמֵעַת -
הִיא פִּירְטָה,
הוּא פִּירוֹ.

נחל שר לאבן

אֶת הָאֶבֶן נִשְׁקַתִּי בְּצִנֹּת חִלּוּמָהּ,
כִּי אֲנִי הַמְזְמוֹר וְהִיא הַדִּמְמָה,
הִיא הַחִידָה - אֲנִי הַחֵד,
שְׁנֵינוּ קוֹרְצֵנוּ מִנְּצַח אֶחָד.

אֲנִי הַמְזְמוֹר, הִיא הַדִּמְמָה,
אֶת הָאֶבֶן נִשְׁקַתִּי בְּצִנֹּת חִלּוּמָהּ.
שְׁנֵינוּ קוֹרְצֵנוּ מִנְּצַח אֶחָד,
הִיא הַחִידָה - אֲנִי הַחֵד,
אֲנִי הַחוֹלֵף וְהִיא הַקָּיָם,
אֲנִי הַמְשׁוֹרֵר וְהִיא הָעוֹלָם

אֶת הָאֶבֶן נִשְׁקַתִּי, אֶת בִּשְׂרָה הַבּוֹדֵד,

Он как верности клятва, мне ж верить нельзя.
Моя жизнь – лишь мгновение для него;
Он – секрет мироздания, я - сущность его.

Я - песнь...

На трёх вещах

Пускаясь в путь, рыбак говорит:
На трёх вещах весь мир стоит -
на водах морей,
на бёрега тверди,
на рыбе, попавшейся в сети, поверьте.

Ответил пахарь: На трёх вещах
весь мир стоит - на небесных дождях,
на земле полей,
на зёрнах пшеницы,
что с потом лица в хлеб превратится.

Подумал художник: На трёх вещах
весь мир стоит – на людских сердцах,
на красоте
всех вещей на свете,
на выражение их в звуке и цвете.

Сказал человек, глаза открыв:
Как мир чудесен, богат и красив!
Моё сердце улавливает, как в сёти,
его во всей полноте не деля -
бездну моря и сушу, свет и тень,
праздник и серый будничный день,
слова и звуки, колосьев поля,
и радуги яркое многоцветье.

היא שבועת אמונים ואני הבוגד;
אני החולף והיא הקיים,
היא סודות הבריאה ואני גלויים.

אני המזמור...

על שלושה דברים

אמר הדג היורד לים:
על שלושה דברים העולם קיים-
על מי הימים,
על חופי היבשת
ועל דגי המצולה העולים ברשת.

אמר האכר המוביל מחרשה:
עומד העולם על דברים שלושה-
על אדמת השדות,
על גשמי שמים
ועל לחם מוצא בזעת אפים.

אמר האמן בביתו הבויד:
על שלושה דברים העולם עומד:
על לבו של אדם,
על יפי הטבע,
על בטוי הדברים בצליל וצבע.

אמר האדם הפוקח עיניו:
עשרו של עולם מה נפלא ומה רב-
בקור בקור נלכד בלבי כבדשת
העולם ומלואו,
המצולה היבשת, ואורות וצללים
וחגים וחולין,
ומלים וצלילים ושבדות שבלים
וכל צבעי הקשת.

Испытание

Всевышний, я клялась Тебе,
но как, скажи мне, справлюсь я
с тем испытанием, что судьбе
подвергнуть предстоит меня,

как выдержу я свет благой,
как, руки слабые сложив,
такую радость, дар такой
как пронесу не уронив,

под грузом как не пасть во прах,
как пред Тобой явлюся я -
прямой, высокою, в руках
две горсти счастья донеся?

Домой

Поднялся ветер, зашумел среди ветвей,
нарушил тишину густой аллеи,
и листья клевера от солнечных лучей -
последних, предвечерних - заалели.

Как бы устав, склонились ветви ниц.
Прилушайся, мой друг, как близок вечер,
вот утомлённые садятся стаи птиц,
натруженные перья гладит ветер.

Закончив день труда, в поту, в пыли
в село безмолвно мы идём обратно;
холодные прикосновения земли

נסיון

לך נשבעתי, אל עליון,
ולא אדע האקים:
איה אעמד בנסיון,
נסיון האשר השלם.

איכה תכיל עיני האור,
ידי רפות, ידי הזזות
איכה אשא ולא אשבר
שמחה כזאת, ברכה כזאת,

מכבד על איה לא אפל,
איה לפניה אתיצב
זקופה, גדולה נושאת בעל
של אשר אנושי שלו?

הביתה

בא רוח ופסק את הברושים,
מן השדרה הוסר מסך השקט,
מעלעלי תלתן משלשים
הוצת הטל בשמש מסתלקת.

ושוב דממה, הצמרות קדוה.
הקשב רעי לפעמי הערב.
לאות כנפים יגעוה, כבדות
יורדות לנוח צפרי הטרף.

בדרך זו אל מבואות הכפר
מיום עמל חזרנו יחד אמש.
טובה צנת ערבית של העפר

ногам, сожжённым солнцем дня, приятны.

Так было нынче, завтра так же будет тут -
труд, и покой, и путь через аллеи,
где кипарисы, стоя на часах, растут
и пахнут с каждым днём ещё сильнее.

Так мы расстались

Я помню, как с тобою я рассталась:
туман осенний застилал глаза,
и капля на руке моей осталась -
конечно, след тумана, не слеза.

Ведь о любви, ушедшей, как гроза,
не станет плакать это поколение.
И в Судный день, в последнее мгновенье
его лицо не оросит слеза.

Так мы расстались. Тени, голоса...
Кто-то толкнул меня, но предо мною
туман висел, как мути полоса.

Что ж сердце полно радостью такою?
Быть может, это всё ж была слеза...

То день другой

То день другой, не то сиянье...
Совсем иной струился свет
на нашей юности желанья,
мечты любви ушедших лет.

לִכְף רַגְלָנוּ הַצְרוּבָה בְּשֶׁמֶשׁ.

וְכֵן הַיּוֹם, וְכָךְ יִהְיֶה מָחָר,
הַדֶּרֶךְ מַעֲמֵל אֵלַי מֵנֹחַ.
בְּרוּשִׁים גְּבוּהִים עוֹמְדִים עַל הַמִּשְׁמַר
מִיּוֹם לַיּוֹם יִגְבִּירוּ הַנִּיחּוּם.

נפרדנו כך

נִפְרַדְנוּ כֵּךְ, הֵיטֵב הֵיטֵב חָרָה לִי:
הָעֶרְפֵּל בִּינֵינוּ כְּחוֹמָה,
זֹאת הַטָּפָה שָׁעַל יָדֵי נֹתֶרָה לִי,
טַפַּת סִגְרִיר וְדַאי הִיא, לֹא דִמְעָה.

לְדוֹר הַזֶּה הַבְּכִי הוּא כְּלִימָה,
הוּא לֹא יִבְכֶּה עַל אֶהְבָּה גּוֹסֶסֶת,
בְּיוֹם הַדִּין וּבְלִילוֹת הַחֹסֶד
אֲדִישׁ וְגַא הוּא לֹא יוֹרִיד דִּמְעָה

נִפְרַדְנוּ כֵּךְ. הֶרְחוּב הָמָה, הָמָה.
דִּחְפֵּנִי אֵיזָה הֶלֶךְ, וּמִנְגֵּד
הָעֶרְפֵּל תִּלְוִי כְּהִינוּמָה.

מֵאַיִן בְּלִבִּי חֶדְוָה חוֹגְגֶת?
אוֹלֵי, בְּכָל זֹאת, זוֹ הִיְתָה דִּמְעָה...

לא זה היום

לֹא זֶה הַיּוֹם לֹא זֶה הַזֶּהר,
אַחַר מֵאֵד הָאוֹר הַתָּם-
לֹא כֵךְ רְאוּהוּ בְּנֵי הַנְּעַר
בְּחִלּוּמוֹת אֶהְבָתָם.

Вот зелень рощи озарилась
и мягко погрузилась в тень,
и вот, прощаясь со светилом,
во тьму уходит тихо день.

Мы видим взором утомлённым
мир сумерек перед с собой,
и дерево с тяжёлой кроной,
склоняя ветвь, нам даст покой.

Пусть робок шаг наш от волнения,
походка тяжела слегка,
но бережно и с опасеньем,
земли касается нога.

Мы неплохую песню спели,
сумели в памяти спасти,
и ничего, что повзрослели,
не очень поумнев в пути.

Из книги мёртвых

Семь дней я ждала, не блеснёт ли слеза
в память о том, что исчезло.
Ты не дал мне благодати последней слезы,
поэтому я не воскресну.

Семь ночей мне снилось: ты видел во сне
мой образ, теперь бестелесный.
Ты не вспомнил меня и в седьмую ночь,
поэтому я не воскресну.

אָבֿל יִפֿה חִלְקָה מוֹרְקָת,
הַמִּתְרַחֶקֶת וְרָכָה
מוֹל שְׁעַת הַיּוֹם הַמִּסְתַּלְקָת,
מוֹל פְּנֵי הַיּוֹם שֶׁנִּשְׁתַּקַּע.

וְלַעֲיִנֵנוּ הַחוֹתֶרֶת
אֵלֵי פִּיּוֹס הַדְּמִדּוּמִים
אֵילָן דָּגוּל וְכַבֵּד צִמְרָת
יָנִיד עֲנָפוֹ, יִתֵּן שְׁלוֹמִים.

וְאִם מֵתָנוּ מֵעַט הַצֶּעַד
וּפְסִיעֵתָנוּ קָצַת כְּבִדָּה-
טוֹבָה הִרְגַּל הַנוֹגַעַת
בְּאֲדָמָה הַחֲרָדָה.

וְטוֹב הַשִּׁיר אֲשֶׁר זָמְרָנוּ
בְּזִכְרוֹנֵנוּ הַמוֹתֵר,
וְאִין דָּבָר שֶׁכָּבֵר בְּגֵרָנוּ
וְלֹא חֲכָמֵנוּ בִּיּוֹתֵר.

מספר המתים

שִׁבְעָה יָמִים חִפִּיתִי לְדַמְעָה שֶׁתִּפֹּל
מִזִּכְרוֹן אֲשֶׁר הָיָה.
וְלֹא נָתַתְּ לִי חֶסֶד דְּמְעָה אַחֲרוֹן,
וְלִכֵּן לֹא אֶקּוּם לְתַחִיָּה.

שִׁבְעָה לַיְלוֹת חִפִּיתִי לְחִלּוֹם שֶׁתִּחַלֵּם
לְהַחֲזִיר אֶת דְּמוּתִי הַדּוּוּיָה.
וְלֹא חִלַּמְתָּ עָלַי גַּם בְּלִילָה הַשְּׁבִיעִי,
וְלִכֵּן לֹא אֶקּוּם לְתַחִיָּה.

За семь дней и семь ночей
не произнёс ты имени моего.
Зачем же мне воскресать,
для кого?

שבעה ימים ושבעה לילות
מאז מותי לא קראת בשמי,
למה איפה אקום לתחייה,
בשביל מי?

Из моего дневника

מתוך יומני

Эти странные сны сердце сжали вчера,
И всю ночь меня ужас томил.
Потому я писала стихи до утра
И сегодня устала, нет сил.

כבר מתמול בלבי חלומות מוזרים
עוררו איזה רגש איום.
ולכן כל הלילה כתבתי שירים,
ואני עיפה היום.

Голова тяжела, рук поднять не могу,
взгляд рассеян и бестолков;
мысль, возникнув едва, исчезает в мозгу,
никаких не оставив следов.

וראשי מה כבד וידי מה רפות
ומבט לי כל כך מפזר.
ועוברות מחשבות במוחי וחולפות,
ואינן משאירות דבר.

Только ясно, что смысла ни в чём не сыскать:
цели нет, основания нет.
И, похоже, пора уже "хватит" сказать;
жаль, что смерть - это тайна, секрет.

רק ברור שאין טעם לכל ההוי
אין תכלית ואין יסוד.
ונדמה שכבר זמן להגיד את ה"די"
וחבל שהמות יסוד.

Тогда от неё ещё пахло морем

אז היה לה

Тогда от неё ещё пахло морем,
ракушками, апельсиновой цедрой и зноем,
и была магия чего-то неопределённого,
известная как сон, приснившийся дважды.

אז היה לה עדין ריח של ים,
של צדפים, וקלפות תפוזים ושרב טרם - קיץ,
והקסם הזה של בלתי מסים
ונודע כחלום שחלמו פעמים.

Свет и море окружали её. Сто обручей
удерживали в ней вкус солоноватого томления...

אור וים הקיפוה. מאה חשוקים
החזיקו בה טעם ערגה מלוחה-

Мои жаждущие пески, мои юношеские желания,

חולותי הצמאים, נעורי החושקים,

все венцы скорби моей, пренебрегающей царством,
и город - белый остров на зелёных волнах...

Той ночью

Только что кончился день, сверху месяц скатился,
потом облака небоскребы свои возвели.
Над волной скользил луч маяка,
направляя движение рыбы.
Мы заплыли с тобой
далеко, далеко.

Тьма упала на нас -
чёрный кубик с отметкой «один».
В тьму кромешную память твоя унеслась. Я той ночью
проиграла, мне не повезло.

Я оттуда

Я зелена и напоена, как песня, что прошла по траве,
я глубока и мягка, как птичье гнездо.
Я из вчерашнего или позавчерашнего дня,
из леса, который научил меня дышать,
где полно влюблённых, спящих в траве обнявшись.

Я оттуда -
из деревни лёгких ветров,
где на последнем холме стояла ветряная мельница,
и небо развешивало на её крыле облака, разбавленные дымом.
И ветер уходил и приходил.
Я из деревни, стучащей деревянными башмаками.
Я оттуда.

כל כתרי יגוני הבזים למלוכה-
והעיר אי לבן על גלים ירקיים.

עם הלילה הזה

רק עם רדת היום התגלגל הירח מלמעלה.
אחר כך בנו העבים גורדי שחקים.
מגדלור חולש על גלים,
מושל בדגי המים.
ואנו הרחקנו שוט,
הרחקנו מאד.

נפלה אפלה אל חיקנו -
קביה שחורה עם סימן "אחד".
באין גבול השחור מצטמצם זכרך. בלילה
אין לי מזל. אני מפסידה במשחק.

אני משם

אני ירקה וריה כמו שיר שעבר בעשב,
אני עמקה ורקה כמו קן צפור.
אני מתמול שלשום,
מיער אשר למדתני לנשם,
מלאות אוהבים חבוקים ישנים בעשב.

אני משם-
מכפר הרוחות הקטנים,
על גבעה אחרונה שם עמדה טחנת הרוח,
ושמים תלו על כנפה עננים מהולים בעשן.
והלך הרוח ובא הרוח.
אני מכפר המקיש בכפות של עץ.
אני משם.

Гуси

Гуси плывут по ручью красиво,
гуси весёлые, вольные птицы.
Вот перед ними у берега ива,
плачет и хочет к воде склониться.
Утро приходит, и солнце встаёт.
Ива, кто слёзы твои сочтёт?

Вышли на берег, идут по травам
гуси весёлые, красные ноги.
Ствол чёрный дерева в тусклой оправе,
ветви плакучие никнут в потоке,
грусть непонятная дерево гнёт.
Ива, кто слёзы твои сочтёт?

Гуси весёлые, мир перед вами,
небо открыто для вас голубое.
Мне ж суждено оставаться годами
грустною ивой, над берегом стоя.
Кончилась песня, исчезли вдали.
Ива, кто вспомнит слёзы твои?

Ручей мой

Мой милый проворным был, рыжий совсем,
высокий, видный собою.
Мои милый мне клялся раз семьдесят семь,
сказал: я вернусь весною.
Сказал: я с журавлями приду.
Сказал: соберём всю вишню в саду
И красную малину,
аж полную корзину.

האנזים

שטים אנזים על פני הפלג,
אנזים עליזים זכי כנפים.
ומולם על החוף עומדה נצבת
ערבה בוכיה על פלגי המים.
ועולה השמש והבקר אור.
ערבה, דמעותיה מי יספר?

עולים אנזים על חוף ודשא,
אנזים עליזים אדומי רגלים.
ענפיה נוגים שחים לארץ,
ערבה בוכיה על פלגי המים.
מתרפקים הדשאים על גזעה השחור.
ערבה, דמעותיה מי יספר?

אנזים עליזים לכם הדרך,
לפניכם פתוחים מרחבי שמים.
ואני לעולם פה עומדה נצבת -
ערבה עצובה על פלגי המים.
עפו, פרחו ותם המזמור.
ערבה, דמעותיה מי יזכר?

נחל שלי

היה נערי דגול מרובה,
זריז, אדמוני גבוה.
נשבע נערי לי שבועים ושבעה,
אמר באביב אבואה.
אמר: אשובה עם עגורים.
אמר: נצא ללקט גרגרים.
פטל אדם על שים,
טנא מלא הבטיח.

О длинношеие журавли!
Весна пронеслась,
Дни лета прошли.
На юг вы умчались разом.
Ручей ты мой ясноглазый!

Выйду с утра, на камнях посижу,
камыш предо мной склонится.
Золото кос в ручей погружу,
лицо в воде отразится.
Как белый цветок, мой лоб поплывёт.
Гляжу, журавли завершают полёт.
Лилия, цветик мой нежный,
нет у тебя надежды.

О длинношеие журавли!
Вы весть о судьбе его принесли,
а труп приплывёт не сразу.
Ручей ты мой ясноглазый!

Песня на музыку С.Аргова в исполнении О.Зитнер на сайте
https://www.youtube.com/watch?v=ANupn_2H8eY

Золотая рыбка

Небес коснувшись западного края,
ныряет солнце - рыбка золотая,
ныряет лодка в волнах голубых,
как точка средь бескрайних вод морских.

Рыбак ей правит, парень сильный, смелый,
и парус бел его и сети белы.
Задался парень целью непростой:

הוֹי עֲגוּרֵי אֶרֶץ הַצֹּאֵר,
חֶלֶף הָאֲבִיב,
הַקִּיץ עָבַר.
עַל מַעוּפֶכֶם בְּמֵיָם.
נַחַל שְׁלִי טְהוֹר עֵינָיִם.

אֵצָא עִם הַשַּׁחַר אֲשֶׁב עַל הַחוֹף,
קִנִּי סוּף לִפְנֵי יִשְׁתַּחֲוּ.
אֶת זֶהָב תִּלְתְּלִי בְּנַחַל אַחֹף,
אֶרְאֶה אֶת פְּנֵי בְּנַחַל.
כְּפָרַח לִבָּן מִצְחִי יִצוֹף,
רְאוּ חוֹרוֹנוֹ עֲגוּרִים בְּמַעוּף.
פָּרַח שְׁלִי חִבְצֵלֶת,
אֵין לָךְ תִּקְוָה-תּוֹחֶלֶת.

הוֹי עֲגוּרֵי אֶרֶץ הַצֹּאֵר.
גּוֹרֵל נַעֲרִי,
יְדוּבֵב הַנָּהָר,
יִשְׁאוּ גּוֹיְתוֹ הַמֵּיָם.
נַחַל שְׁלִי טְהוֹר עֵינָיִם.

דג הזהב

עַל גְּבוּל הַשָּׁמַיִם בְּקִצָּה מַעֲרָב
שׁוֹקֵעַת הַשֶּׁמֶשׁ כְּדָג שֶׁל זָהָב,
טוֹבֵלֶת סְפִינָה בְּגַלִּים יִרְקִים,
סְפִינָה מְפִלִּיגָה אֶל סוֹפֵי מְרַחֲקִים.

יֵצֵא הַדֵּיג הַצֵּעִיר בְּסְפִינָה,
לִבָּן מִפְּרָשׁוֹ וְרִשְׁתּוֹ לְבָנָה.
יֵצֵא הַדֵּיג הַצֵּעִיר לְמֶרְחָב

спешит за солнца рыбкой золотой.

Следя за тем, как вечер угасает,
он раз за разом в море сеть бросает.
Он далеко от дома, от земли.
И солнце село где-то впереди.

Долга дорога. Силы на исходе.
И каждый раз пустою сеть приходит.
Прошло уже немало тяжких дней,
глаза его теперь волны темней.

А мать одна, глядит на море сине,
и думает, и думает о сыне:
где он, голубоглазый, жив ли он? -
Днём мысли наполняет, ночью – сон.

Вдруг чайка к ней в окошко постучала:
«Я сына твоего в морях встречала.
Увы, он далеко уже, сын твой,
остался там без рыбки золотой!»

Вот так сидит она одна часами,
ни нити не касается, ни ткани.
«О сын мой, сколько лет тебя уж нет.
Ведь и без солнца был у нас тут свет!»

Нырять солнце - рыбка золотая,
и сына ожидает мать седая.
Он для неё такой же молодой,
охотится за рыбкой золотой.

Три окна

לדוג את השמש, את דג הזהב.

מפליג ונוסע בים הירק,
הים הוא עמוק והאפק רחוק,
הרשת יורדת, הרשת עולה,
שוקעת השמש עמק במצולה.

נוסע דיג ודרך ארצה
מוציא הדיג את רשתו הריקה,
ורבים הימים ורבים הלילות,
חשכו אז עיני הדיג הפחולות.

יושבת בבית האם הזקנה,
יושבת האם וחולמת על בנה.
הפליגו לים עיני הפחולות -
כמה ימים, וכמה לילות!

השחף אז בא אל האם הזקנה,
דופק על חלון בקנף לבנה:
"אוי! לו לבנה שיצא למרחב,
לבנה, לא מצא את דג הזהב!"

יושבת האם לבדה, לבדה,
בחוט ובבד לא תגע עוד ידה,
לא תבשל עוד ולא תתפר:
"בני, בני הו בני גם בלי שמש היה לנו אור!"

עוברים הימים וחולפים הלילות,
עיני האם עצובות וגדולות.
יצא הבן למרחק ולא שב,
השמש שוקעת כדג של זהב.

שלושה חלונות

Всего три окна есть у башни высокой,
И в них разный вид чарует твой взгляд:
Тут – гора Гильбоа, там – долина, а сбоку,
В третьем окне - маленький сад.

И каждое утро, только проснусь,
Куда же глянуть, никак не решусь.

Высока гора, так прекрасна, могуча,
Широка долина, там так много нив.
Но наш скромный сад даже в дождь и в тучах,
Скромный сад за стеной, он очень красив.

Как солнце встанет, в окно с утра
Стучит сад веткой: «Встать пора!»

Стучит сад веткой, и сразу пойму я:
Там новый цветок открылся, и вот
Тотчас же пчёлы из нашего улья
Летят собрать с него свежий мёд.

Открываю я окно каждый раз
Посмотреть, что нового есть там сейчас.

Песня на музыку Р.Маргалит в её исполнении
На сайте https://www.youtube.com/watch?v=A_oCYtC6WPE

שְׁלוֹשָׁה חַלּוֹנוֹת לַמִּגְדָּל הַגָּבוֹה,
וּבְכָל חֶלֶן נִשְׁקָפֶת תְּמוּנָה:
בְּאֶחָד הָעֵמֶק, בְּשֵׁנִי הַגִּלְבּוֹעַ,
וּבְשִׁלִּישִׁי גֵנָה קִטְנָה.

וּבִקְרָב בִּקְרָה, עֵת כִּי אֶקִּיץ,
לֹא אֲדַע מֵאֵיזָה חֶלֶן לְהִצִּיץ.

כִּי יָפָה הַהָר, מָה נִשְׁגָּב וְאֵיתָן הוּא!
וְהָעֵמֶק רָחֵב וְעֹשִׂיר מְרָאוֹת.
אֲךָ גַּם הַגֵּנָה הַקִּטְנָה שְׁלֵנוּ,
הַגֵּנָה הַצְנוּעָה יָפָה עַד מְאֹד.

וּבִקְרָב בִּקְרָה עַל חֶלְוִנִי
דּוֹפֵק עֶנֶף מַעֵץ גִּנִּי.

דּוֹפֵק עֶנֶף וְלוֹחֵשׁ: "אֲצִלְנוּ
נִפְתַּח בֵּינֵתִים צִיץ חֲדָשׁ,
וְהַדְּבָרִים מְכֻרָתֵנוּ
יוֹצְאוֹת עֹכְשִׁיו לְלִקֹּט הַדְּבִשׁ."

וְאֲנִי פּוֹתַחַת אֶת חֶלְוִנִי
וְרוֹאָה יוֹם-יוֹם מָה חֲדָשׁ בִּגְנִי.